

Dünya halklarının salgınla savaşı:
Düşman da ortak, mücadele de!

Sayfa: 9

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Kasım 2020 / Sayı: 134 Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Tuzla Chen Solar ve Gür Metal, Dilovası Systemair HSK ve Omco Kalıp, Bursa Renault ve Tofaş, Çorlu Kent Fiesta fabrikalarından, Grup Tekstil ve Cargill direnişlerinden işçiler

Sayfa: 2-3

ÖRGÜTLÜ OL! SAĞLIĞINI, YAŞAMINI, EKMEK VE HÜRRIYETİ SAVUN!

Nasırlı eller ayrı gayrı demeden birleşmeli ve bir yumruk olup siyaset masasına inmeli!

Her alanda tam bir çaresizlik içinde olan ve tüm ülkeyi çöküşe sürükleyen bir rejim ile karşı karşıyayız. Koronavirüs salgınında kontrolü kaybeden iktidar tüm umudunu belirsiz bir gelecekte kullanılabilecek, etkililik derecesini de yan etkilerini de bilmediğimiz bir aşya bağlamış durumda. Ekonomideki kötü gidişatın çaresi ise Karadeniz'de bulunan ama ne zaman çıkartılıp kullanılabileceği belli olmayan, miktarı ve niteliği meçhul gaz rezervi. Deprem ülkemizin bir gerçeği, iktidarın tek yaptığı ise büyük depremin gecikmesini ummak ve bu zaman zarfında müteahhitlere kentsel dönüşümle mümkün olduğu kadar fazla rant sağlamak ibaret. Dış politikada ise her alanda geri çekilen ve emperyalizme teslimiyet içinde olan iktidarın umudu Erdoğan'ın "yakın dostu" Trump'ın Amerikan seçimlerini kazanması... İstibdad rejimi emekçi halkın hürriyetini yok ederken, ülkenin de geleceğini meçhule götürüyor. Ekonomide dolar ve avro kurlarının rekor kırması, yani daha doğru bir ifade ile Türk lirasının pul olması emekçi halkın giderek daha fazla yoksulluğa mahkûm olması demek. İktidar döviz kurları önemli değil biz rekabetçi kur politikası izliyoruz diyor. Akılları sıra, Türk lirası değer kaybederse Türkiye'nin ihracat edeceği mallar nispeten ucuzlar biz de daha çok ihracat yaparız diyorlar. Evet, dolar kuru arttıkça Türkiye'deki mal ve hizmetler ucuzlar, doların alabileceği şeyler de artar. Ve

ne yazık ki doların daha ucuza satın alabileceğinin başında da bu düzenin siyasetçileri gelmektedir.

S-400'lerle ABD emperyalizmine kafa tutulacağını anlatanlar yıllardır halkı kandırıyor. S-400 füzesiyle Amerikan uçağı ya da füzesi vurabilirsiniz. Ama o uçaklar İncirlik'te duruyorsa; ABD'nin İsrail'e kalkan olması için kurdurttuğu Kürecik radar üssü yerli yerindeyse ancak Sinop'ta şov yaparsınız. İktidarın umut bağladığı Trump Türkiye'yi hiç uçakla füzeyle tehdit etmedi. Ekonominizi yıkarım dedi. Çünkü Türkiye ekonomisinin damarlarında Amerikan doları dolaştığını gayet iyi biliyor. Bu durumda doları yasaklamadan, tekelleri ve bankaları işçi denetiminde kamulaştırmadan, dış ticarete devlet tekeli kurmadan S-400'le ABD'ye kafa tutacağını iddia etmek, Trump'ın damara dezenfektan enjekte ederek Koronavirüsü yenme planı kadar saçma ve aptalca.

İstibdadın bugünün sorunlarına çözümü yoktur. Yarın çözüm diye umut bağladıkları ise yeni sorunlar demektir. Aşya gelecekte bulunsa bile gidişata bakılırsa o zamana kadar emekçi milyonlar ya ölecek ya da hastalığı geçirmiş olacaktır. Ay sonunu getiremeyen işçi ve emekçinin en erken 2023'te çıkartılacağı söylenen Karadeniz gazını bekleyecek hâli yoktur. Kaldı ki işsizliğin ve yoksulluğun sebebi gaz değil sermaye ve onun iktidarındır. Salgının ve krizin faturasını,

ücretsiz izinlerle, kıdem tazminatı hakkını gasp ederek, ücretleri enflasyona ezdirerek işçiye emekçiye kesen iktidar, bunu gaz olmadığı için değil kendisi sermayenin iktidarı olduğu için yapıyor.

Salgına karşı mücadeleyi Cumhurpatronluğu rejiminde ve bir hastane patronu olan Sağlık Bakanı'nın yönetiminde veremeyiz. En iyi dostum Trump diyen, Biden kazandığında onu da patron bellemeye hazır olan emperyalizme karşı mücadele edemeyiz. Halk her depremde evinden canından olurken, depremi müteahhitler için yeni açılan bir kâr kapısı olarak gören bir iktidarla yeni depremlere hazırlanamayız. Ekonomiyi batıran, krizi yaratan sermayenin, piyasaya iman etmiş iktidarıyla işsizlikten ve yoksulluktan kurtulamayız. Aynı politikaları farklı şekillerde ve başka isimlerle sürdürmek isteyen Amerikan muhalefeti de çözüm değildir.

Ekmek ve hürriyet, örgütlenen işçi sınıfının nasırlı elleriyle gelecektir. Ancak o nasırlı eller daha fazla gecikmeden birleşmeli ve koca bir yumruk olup bu ülkenin siyaset masasına yumruk olarak inmeli. Bunun için her düzeyde; sendikalarda, odalarda, barolarda, meslek örgütlerinde örgütlen! Ayrı gayrı demeden Birleşik İşçi Cephesi'nde birleş! Sağlığını, yaşamını, ekmek ve hürriyeti savun! İşçi sınıfının iktidarı için mücadele eden Devrimci İşçi Partisi'ne katıl!

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Birlik olduk ve kazandık

Yoldaşlar merhaba, ben Chen Solar fabrikasında çalışıyorum. Fabrikamızda bize asgari ücreti, içinden sümüklü böcek çıkan yemekleri, Koronavirüs'e karşı tedbirsizliği, insanca olmayan bir muameleyi layık görüyorlardı. Yani örgütsüz olmamızın bedelini hem maddi hem de psikolojik olarak yıpranarak ödüyorduk. Bizim patronlar gibi milletvekili, bakan tanıdığımız yok. Bizim çok paramız da yok. Bizim gücümüz birliğimizden, örgütlülüğümüzden geliyor. İşte bu bilinçle Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlendik. Yasal çoğunluğu yakaladık ve yetki tespiti başvurusunda bulunduk. Aslında anayasal hakkımızı kullanıyorduk ama banka soyar gibi gizli bir

şekilde yapmamız gerektiği bu işi. Yetki tespitinin patrona ulaşmasıyla birlikte fabrikada işlerin çok kötü olduğu, bütün siparişlerin geri çekildiği gibi yalanlar söyleyerek bizi yıldırmaya çalıştı. Fakat bu yalanlara hiçbirimiz inanmadık. Üye olmayan arkadaşlarımız da üye oldu. Bizi kıramayacağını gören patron son olarak 3 arkadaşımızı ücretsiz izne çıkardı. Ücretsiz izne çıkarılan arkadaşlarımız fabrikayı terk etmediler ve sendika şube yönetimi fabrikaya geldiği anda iş durdurduk. Firesiz bir şekilde bütün arkadaşlarımız katıldılar iş durdurma eylemine. Patron bizi

kıramayacağını anlayınca sendika ile masaya oturdu. Ücretsiz izindeki arkadaşlarımız fabrikaya döndüler ve toplu sözleşme görüşmeleri başladı. Birlik olduk kazandık. Bizler gibi kötü koşullarda çalışan, insan muamelesi görmeyen işçi kardeşlerimiz için de kurtuluşa giden tek yol birlik olmaktan ve örgütlenmekten geçiyor.

Çorlu Kent Fiesta fabrikasından bir işçi

Maskesiz çalışan işçiye tutanak, patronlara kıyak

Çorlu Kent Fiesta fabrikasında tam bir insanlık suçu işleniyor. Her gün 40 işçi işe başlıyor, 40 işçi işi bırakıyor. İşsizlikten dolayı aslında kötü şartlarda çalışılan bir yer olduğunu bildikleri halde insanlar en azından işim olsun düşüncesiyle geliyor ama dayanamıyor haklı olarak. Birçok fabrikada görülen az işçiyle çok iş mantığının kurbanı yine işçiler, pandemiye rağmen en ufak değişiklik olmayan kötü, pis çalışma ortamının

tehlikesini işçiler çekiyor. Her gün devletin patronlara altın tepside sunduğu avantaj olan İş-kur'dan onlarca eleman geliyor ama ona rağmen iş yaptıracak insan bulamıyorlar.

Tüm bunların yanında salgın döneminden de en kârlı çıkanlar patronlar oldu. Ücretsiz izinler, esnek çalışmalarla işçinin hakkını yiyen patronlar şimdi bir de maskesiz çalışana tutanak ile tazminatsız işten çıkarma peşinde, onların kârlarını korumak

peşindeki devlet de buna göz yumduğu gibi işçilerin çalışma koşulları ile hiç ilgilenmiyor. İşe girerken fabrika dışında da kalabalık ortamlardan uzak durma sorumluluğumuzdan bahseden iş güvenliği uzmanları fabrika içinde bu durumdan nedense rahatsız olmuyor. Bizi ne patronun ücretini ödediği iş güvenlikçiler ne patronlar düşünür, ne devlet. Bizim örgütlenip hakkımızı aramaktan başka çaremiz yok!

Dilovası Omco Kalıp'tan bir işçi

Bu düzen elbet değişecek

Tüm işçi kardeşlerime selam olsun. Gün geçtikçe zorlaşan hayat şartlarıyla beraber alım gücünün de giderek azaldığı şartlar altında çalışmaktayız. Şu anda bulunduğum Omco Kalıp fabrikasında pandeminin en zor zamanında inanılmaz şekilde örgütlendik, bir olduk ve haklarımızı savunduk. Bunun neticesinde fabrikaya Birleşik

Metal-İş sendikası Gebze 1 No'lu şubasını getirmeyi başardık. Kolay mı oldu? Tabi ki kolay olmadı ama zoru başardık. İşçi kardeşlerim, sizler de elinizden geleni yapmalı ve bulunduğunuz fabrikayı birleşerek, bütünleştirerek sendikalaştırmalı ve sistemin esiri olmamalıyız. Pandemi koşullarında bizi hiçbir şekilde düşünmeyen

hükümet, patron ve patron yalakası olan birçok insana hitaben diyorum ki ne olursa olsun kazanamayacaksınız, işçi sınıfını yenemeyeceksiniz. Bu düzen elbet değişecek ya da daha doğrusu biz bu düzeni değiştirmesini biliriz. Herkesin bulunduğu ortam, yaptığı işler, aldığı sorumluluklar farklı olabilir ama inanın ki hepimiz aynı çatı altındayız, haklarımızı sonuna kadar savunalım, bir olalım, diri olalım boyun eğmeyelim. Gün artık bizim günümüzdür. Karşımızda iş verenden yana olan bir hükümet var. O yüzden ki haklarımıza sahip çıkmazsak ezilen hep biz olacağız.

Sevgi ve saygıyla selamlıyorum tüm işçi abilerimi, ablalarımı ve kardeşlerimi. Yaşasın işçi sınıfı!

OYAK Renault'tan bir işçi

Hükümetin ve patronların saldırılarına karşı örgütlenelim!

OYAK Renault'ta covid 19 virüsünün başlangıcından itibaren bugüne kadar virüse yakalananların sayısı binleri geçti. Fabrikanın her bölümünde pozitif vaka artışları devam ediyor. Şu an ki en çok artışın olduğu montaj bölümünde iki yüzü geçti. Pozitif vaka artışıyla birlikte mesailer artmaya başladı. Yönetim

üretim kayıplarını kapatmak için bireysel mesailer de toplu mesailer de arttırmaya başladı. Fabrikalarda korona virüse karşı mücadele ederken bir taraftan hükümet ve patronlar virüsü fırsat bilip önümüze yeni torba yasalar çıkartmaya devam ediyorlar. Korona virüs salgını hükümet ve patronlara krizin faturasını işçi

sınıfına kesmek için bulunmaz bir fırsat verdi. Salgını bahane ederek elimizde kalan son haklarımızı da almak için saldırıyorlar. Ya bu saldırılara sessiz kalarak elimizde kalan son haklarımızı da kaybedeceğiz ya da örgütlenerek ve mücadele ederek bu kötü gidişata dur diyeceğiz!

Dilovası Systemair HSK direnişinden bir işçi

Sendika hakkımız için direniyoruz

Öncelikle merhaba, iki yıldır çalıştığım Systemair Hsk fabrikasında sırf sendikaya üye olduk diye beni ve 44 arkadaşımı ücretsiz izine çıkardılar. Bu olumsuz şartlar karşısında bizde toplu eylem hakkımızı kullandık ve direnişe başladık fabrika önünde ve bu direniş devam ederken bugün patron, içerdeki arkadaşlarımızı yıldırmak için her yolu deniyor. Devletin yasakladığı işçi çıkarma yasağı olmasına rağmen işveren bize selam verdiği için 2 arkadaşımızın işine son verdi. Bu da yetmezmiş gibi tırlar kiralayarak içerideki arkadaşlarımızla aramıza barikatlar koydular, kapıları kilitlendiler içerdeki arkadaşlarımız bizimle iletişime geçmesine engel olmak için her yolu deniyorlar. İş yok diye 40 kişiyi ücretsiz izine çıkardılar ama içerdeki arkadaşlarımıza zorla mesai yapması için baskı yapıyor. Oysa biz çok şey istemedik sadece anayasal hakkımızı istedik ama işveren bunu bize çok gördü bizi köle yerine kullanmak istedi.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Salgın fırsatçılığı mesailerle devam ediyor

Tofaş'ta Ekim ayı bitmeden toplam üretim 190 bin oldu. Bu yıl pandemi koşullarını düşünürsek işçilerin nasıl köle olarak kullanıldığını anlarız. Nisan ve Mayıs ayında 3 hafta üretim yapmayan (bunun sebebi de Avrupa'dan gelmeyen mallar yüzünden yani işçiyi düşündükleri için değil) fabrikada bu 3 haftalık duruşu da hafta sonları mesailerle ile telafi ettiler. Ayrıca yıllık izin bayram haftası ile 12 gün yapıldı. Yani yıllık izinler 8 gün kullanıldı, geri kalan izinler ne olacak kimse bilmiyor. İşçisine neredeyse hiç değer vermeyen bir fabrika yönetimi ve işçiyi savunmayan, savunamayan bir sendika (Türk Metal) var başımızda!

Hala üretim en yüksek seviyede ve hafta sonları zorunlu mesai yapıyorlar. Vergi dilimine girdikten sonra da mesailerin bir değeri olmuyor. Artan covid vakaları, işçilerin bu ağır yük ile çalışma koşulları, ücretlerin erimesi her şeye gelen zamlar ile geçinemiyoruz. Hükümet ise çıkardığı en son torba yasa ile patronlara her istediğini verirken işçiyi süründürmeye devam ediyor. Hele ki 25 yaş altı ve 50 yaş üstü çalışanların durumu daha da vahim, esnek çalışma bizim için büyük tehlike! Adalet olmadığı bir yerde hiçbir şey sağlıklı yürümez. Adalet ancak işçi sınıfının iktidarı ile gelecektir!

Tuzla Gür Metal'den bir işçi

Birlik olalım, üretimi onların değil bizim yaptığımızı gösterebiliriz!

Yine Gür Metal'de mobbing devam ediyor arkadaşlar. Fabrikamızda sendikal çalışma yapan mesai arkadaşlarımızın baskıyla zorbalıkla işten çıkarılmaları yetmiyor gibi bir de kendi lehlerine tutanak için düzmece fabrika kuraları konuyor. Toplu halde oturup sohbet etmek dedikodu statüsüne getirildi maaşından bahsetmek ya da zam konuşmak fesatlık olarak nitelendirildi. Biz işçiler toplumsal baskılardan dolayı kredi borçlarımızdan eşimizden dolayı çocuklarımızdan dolayı işten atılmak korkusuyla yaşadığımız sürece hep patronun keyfine göre, uymak zorunda olduğumuz kurallarına göre yaşayacağız ne zamanki yumruğumuz kaldırıp dur dediğimizde, birlik olduğumuzda, üretimi onların değil bizim yaptığımızı gösterdiğimizde onlar bizim karşımızda eğilecekler. Artık bütün işçi kardeşlerimizin işten maaştan fazla mesaiden resmî tatillerinin alıkonulmasından yakınmak yerine dertlenmek yerine bunun çözümü için sesini çıkarmasının ve bende varım deme zamanı. Son olarak söylemek istediğim işçi kardeşlerime:

Cehalet ayrıcalıklı sınıfın kullandığı ustaca bir silahtır!

Direnışteki Grup Tekstil İşçileri

Tazminatlarımızı alana kadar direniş devam edeceğiz!

Merhabalar biz Grup Tekstil'den işten çıkarılan ve tazminatlarını alamadıkları için 60 gündür fabrika önünden direnişte olan işçileriz. Bizim işten çıkarılma sürecimizi kısaca anlatmak gerekirse Grup Tekstil patronları bizi Ocak ayında 15 günlük yıllık izne çıkardılar. Yıllık izinlerimiz biter bitmez de 56 günlük ihbar iznine çıkarıp mart ayının 18'inde çıkışımızı verdiler. Çıkışlarımız verildiğinde ilk aklımıza gelen

yıllarca Grup Tekstilde çalışmamızın karşılığı olan tazminatlarımızın ne olacağı oldu. Ama Grup Tekstil patronları çıkışlarımızın verildiği ilk günden bugüne kadar bize sürekli olarak yerine getirilmeyen vaatlerde bulundular. Bunların en başında ellerinden çıkarmaya çalıştıkları fabrikayı satar satmaz tazminatlarımızı ödeyecekleri söylemeleri oldu. Bu sözü verdikten 7 ay sonra fabrikayı sattıkları zaman ise tazminatları ver-

mek yerine bize pazarlık önermeyi başladılar. Bütün tazminatlarımızı ödemek yerine sanki paraları yokmuş gibi tazminatlarımızın yüzde 36'sını ödeyelim deyip, geri kalan yüzde 64'nü de helal etmemizi istediler. Bununla kalmayıp ödemek istedikleri kısmı da 84 ay taksitle ödemek istediler. Yaptıkları teklifleri kabul etmeyip bu durumu mahkemeye taşıdık ama patronlarımız fabrikayı satar satmaz her patronun yaptığı gibi hemen şirketlerinin içini boşalttıkları için mahkemeyi kazansak bile hakkımız olan tazminatları alamayacağımızı söylediler. Biz hakkımız olan tazminatlarımızı alana kadar direnişe devam edeceğiz. Direnişimizin ilk gününden bugüne kadar kararlılıkla bu mücadeleyi vereceğimizi her yerde söyledik ve söylemeye devam edeceğiz.

İzmir'den bir inşaat işçisi

Kötü şartlar ve ölüm inşaat işçilerinin kaderi değil

Merhaba dostlar yoldaşlar. Biz İzmir'de metro inşaatında çalışıyoruz. Çalışma saatlerimiz içerisinde kazalara şahit olmaya başladık. Haklarımıza saldırılar arttı. Ve hiçbir şekilde haklarımızı iddia edemiyoruz. Arkadaşımız geçen hafta kaza yaptı ve hiçbir hak verilmedi kendisine. İş kazası olarak bile gösterilmedi. Hatta kendi imkanlarıyla hastaneye git dendi. Şuan duyduk ki arkadaşımızı ücretsiz izne çıkarmışlar. Ayrıyetten mesai saatlerinin dışında işçileri çalıştırıyorlar ve bunu maaşlara yansıtıyorlar. Projenin bitmesine az zaman kaldığı için sürekli başımızda hadi hadi diyorlar. Dinlenme sa-

atlerimizi kısıyorlar bu sebepten dinlenmeden çalıştığımız için iş kazaları meydana geliyor. Geçen hafta arkadaşımız kaza geçirmişken şirket yetkilileri bu kaza yaşandığı zaman balkondan bakmakla yetindiler. Herhangi bir müdahale bile etmediler. Bizim bu yaşadıklarımız kaderimiz de-

đil. Bizler bu şantiyeye ölmeye değil hakkımızla alın terimizle çalışmaya geldik. Bunun farkında olmamız lazım. Tüm gurbetçi işçilere, emekçilere şantiyeler mezar olmasın diye örgütlenmemiz ve bu durumları düzeltmek için mücadele etmemiz gerekiyor.

İzmir'den bir tekstil işçisi

Pandeminin ekmeğini kim yiyor?

Bizim yemediğimiz kesin! Gerçek gazetesinin önceki sayısında, aynı benim koşullarımda çalışan bir işçinin yazısını okudum. Ben de maske üreten bir firmada günlük yevmiyeye çalışıyorum. Gaziemir serbest bölgede büyük bir fabrika burası, yüzlerce işçi çalışıyor. Kimsenin çalışmak istemediği gece 23:00-08:00 vardiyasında, çoğunlukla benim gibi öğrenciler var. Serviste de çalıştığımız yerde de sosyal mesafe, hijyen, zaten hak getire. 100 lira yevmiye, 10 lira da yol parası alıyoruz. Üniversite öğrencileri bu

dönemde zaten boş, düzenli bir işe ihtiyaç duymazlar, harçlıklarını çıkartırlar diye sigortasız güvencesiz koşullarda çalıştırılıyor. Gece vardiyasında çalışanlar genellikle paketlemede oluyor. Benim boyum çok uzun diye makina-naya verdiler. Her gün taktığımız maskelerin lastiklerini kenarlara sabitleme görevi bende. Bu sayede ben oturabiliyorum, diğer arkadaşlar 8-9 saat ayakta. Belki sağlık emekçileri gibi pandemiyle mücadelede en ön saflarda değiliz. Ama biz de bu hastalıkla baş etmek için bir halkayız. Diğer fabrikalardaki

milyonlarca kişi gibi salgın bakımından yüksek riskli koşullarda çalışıyoruz. Bu durumu şikâyet etmeyi aklımdan geçirdim. Bu koşullar görününce işveren cezayı yer herhalde diye düşündüm. Ancak pandemiden köşeyi dönenler mutlaka bir yolunu bulurlar, ceza bile kesilmez. Tüm üretim tamamen sigortalı olursa ve gereken önlemler sözde değil gerçekte de alınırsa tüm çalışma ortamımız farklı olacak. Ancak birleşirsek bir şeyleri değiştirebiliriz.

Cargill direnişinden Faik Kutlu

Cargill direniş ve yeni eylem planımız

Cargill direnişçilerinden ül-kemizin çeşitli iş havzalarında alın terini almadıkları için hak mücadelesinde olan tüm işçi kardeşlerime yürekten selamlarımızı iletiyoruz. Cargill direnişinin son durumunu kısaca anlatalım.

En son 10 haftalık bir eylem planı açıklamıştık. Bu on haftada Cargill'in ürün sattığı müşterilerinin genel müdürlükleri önünde basın açıklaması yaparak ve yönetimine durumu açıklayan bir mektup vererek eylemlerimizi gerçekleştirdik. Aynı zamanda basın açıklamalarının ardından Cargill'in İstanbul Ataşehir'de bulunan genel müdürlüğü önün-

de kartonların üzerinde bir haftayı gece gündüz orada geçirdik. Yağmurda doluda oradaydık.

Lâkin bu bir yılğnlık nedeni değil. Bizler işimizi alana kadar tüm engelleri aşmaya hazırız. Şu an 10 haftalık eylem programımızı tamamlamış bulunuyoruz. Yeni eylem planlarımızı dostlarımızla kaba taslak sohbet arasında paylaştık. Yeni eylem planlarımız arasında Tarım Bakanlığı, ABD Büyükelçiliği, gıda işverenleri sendikası (TUGIS) vs. yerler olacaktır. Tam net eylem planı Cargill işçi komitesi sosyal medya sayfalarında duyurulacaktır.

Bu önlemler yoksa güvende değiliz!

Sağlıklı yaşam hakkı için fabrika ve iş yerlerinde mücadeleyi yükseltelim!

Koronavirüs salgını kontrolten çıkmış durumda. Fabrika ve iş yerlerinde dişe dokunur hiçbir önlem alınmadan emekçiler çalışmaya devam ediyorlar. Sağlık bakanı günlük verilerin gerçekleri çarpıtıldığını kendi ağzıyla itiraf etti. Bu itiraf milyonlarca emekçinin sağlığını sermayenin çıkarlarına kurban ettiklerinin itirafıdır. Buna izin vermemek ve sağlıklı yaşam hakkımızı savunmak için aşağıdaki taleplerimiz doğrultusunda fabrika ve iş yerlerinde mücadeleyi yükseltelim:

- **Fabrika ve iş yerlerinde salgına dair önlemlerin uygulanmasında işçi komiteleri yetkili kılınmalıdır.**
- **Fabrika ve iş yerlerinde çalışanlara düzenli aralıklarla test yapılmalıdır.**
- **Hasta olan işçinin işine gelmemesi teşvik edilmeli, baskı yapılmamalı, ücret kesintisi olmaksızın izinli sayılmalıdır.**
- **Fabrika servisine binerken ve iş yerine girerken çalışanların ateşi ölçülmeli, ateşi normal seviyenin üstünde çıkan çalışan test olmak üzere hastaneye gönderilmelidir.**
- **Koronavirüs testi pozitif çıkan çalışanın serviste ve iş yerinde temas kurduğu çalışanlar işçi komitesi tarafından tespit edilmeli ve bu çalışanlara tedbir amaçlı 14 günlük ücretli izin verilmelidir.**
- **Koronavirüs semptomlarını gösteren çalışanların test sonuçları negatif çıksa bile tedbir amaçlı 14 günlük ücretli izin verilmelidir.**
- **Üretim alanları sosyal mesafe sağlanacak şekilde, bu iş yeri için kârlılık sorunu yaratabilecek olsa dahi yeniden düzenlenmelidir.**
- **Çalışanlara en fazla 4 saatte bir değiştirebilecekleri şekilde maske dağıtılmalıdır.**
- **Yemekhaneler, çalışanlar yemek yerken çapraz oturacak şekilde yeniden düzenlenmelidir. Eğer yemekhanenin kapasitesi buna uygun değilse işçiler yemeğe gruplara yemek süreleri kısıtlanmadan bölünerek gönderilmelidir.**
- **Servislerdeki çalışan sayısı, iki çalışan yan yana oturmayacak şekilde yeniden düzenlenmeli, vardiya değişimlerinde servisler dezenfekte edilmelidir.**
- **Vardiyalı çalışan fabrikalarda, birbirlerine vardiya teslim eden işçilerin kullandıkları ortak araçlar (forklift, transpalet vb.) ve aletler (matkap, tornavida, çekiç vb.) vardiya değişimlerinde dezenfekte edilmelidir.**
- **Çalışanlarca sık ve ortak kullanılan alanlar sıkça temizlenmeli ve dezenfekte edilmelidir.**
- **Sabun ve el antiseptiklerine çalışanların kolayca ulaşımı sağlanmalıdır.**
- **Fabrika ve iş yerlerinde molaların sıklığı ve süreleri çalışanların yeterli sıklıkta ellerini yıkamalarını ve kişisel hijyenlerini sağlayabilecek şekilde arttırılmalı, düzenlenmelidir.**

Levent Dölek

Savaşır gibi örgütlenmek

Hakkını almak, hayatta kalmak, geleceğini kurtarmak için örgütlenme yoluna giren ve fabrikalarında sendikalaşan işçiler büyük baskılarla karşılaşılıyor. Sendika üyeliği anayasal bir hak, sendikaya üye olanlara baskı yapmanın, istifa zorlamanın ise 6 aydan 2 yıla kadar hapis cezası vardır. Üstelik bu suç, şikâyete bağlı bir suç da değildir ve savcılar tarafından resen (kendiliğinden) soruşturulması mümkün hatta gereklidir. Ancak bir de fiili durum var. Patronun sendikaya üye olduğunu ya da sendikal çalışma yaptığını tespit ettiği işçileri işten atması (son dönemde ücretsiz izne çıkarması) son derece yaygın.

Bu yüzden fabrikalarda tamamen sendikal faaliyetin kendine göre gizlilik kuralları içerisinde örgütlenme çalışmalarını yürütmek zorundayız. Öte yandan bu çalışmayı tamamlayıp yasa gereği olan yüzde 50+1 kişilik çoğunluğu elde edip Çalışma Bakanlığında yetki belgesi almak da yetmiyor. Çalışma Bakanlığının yetki tespit belgesi gelir gelmez patronlar fütursuzca işten çıkartmalara, ücretsiz izinlere gidiyor, baskılarla işçileri istifa ettirmeye çalışıyorlar. Yasaya göre bir kez yetki belgesi geldikten sonra, başvuru tarihindeki çalışan mevcuduna göre gerekli sendika üye sayısı bir kere sağlanmışsa, isterse patron tüm işçileri istifa ettirsin, yetki itirazı sonuçsuz kalmaktadır.

Ancak patronlar yetki itirazını hukuki olarak sonuç almak için değil, sendikanın yetkisini kağıt üstünde bırakmak, sendikayı yetkili ama etkisiz hale getirmek için yapıyor. Öncüleri işten atıyor. Kalanları yıldırıma çalışıyor. Patronun bu noktadaki en büyük destekçisi ise yetki davasını, atılan işçilerin işe iade davalarını aylarca hatta yıllarca sürdüren mahkemeler. Hak yiyen, yasaları çiğneyen taraf patronlar olmasına rağmen işçileri potansiyel suçlu gören ve patronların yanında yer alan polis ve jandarmayı da unutmamalıyız. Anayasa, yasalar belki işçinin yanında gözüküyor ama bunları uygulamak için patron, polis, jandarma, mahkemelerden oluşan bir sermaye devleti barikatını aşmak gerekiyor.

Bu barikat aşılabilir bir barikat değil. İşçi sınıfı bu barikatları aşabilecek ve çok daha uzun yollar katedebilecek güce sahip. Ancak bunu gerçekleştirmek için mevcut yasaların dışında sınıf mücadelesinin yasalarının da gereğini yapmak gerekiyor. Yasaları bilelim. Haklarımızı bilelim ve koruyalım. Ama bu işi mahkemelere bırakırsak hakkımızı aldığımızda iş işten geçmiş olur. Dolayısıyla işçi demiri tavındayken dövecek. İnisiyatifi kendi eline alacak. Somut olalım. Patronun işçi çıkartma, baskı kurma ve yıldırma saldırılarına karşı en sonunda üretimi durdurmaya ve fabrikayı işgale kadar varacak fiili bir mücadeleyle cevap vermekten başka çıkar yol yoktur. Patron yıllarca süren mahkemelerde bizi süründürmek istiyor. Biz ise kavgayı bugüne getirmeliyiz.

İşçiler haklı olarak soruyor. Bu eylemleri yapmaya hakkımız var mı? Evet var. Grev sadece toplu sözleşme sürecinin bin dereden su getirilen aşamaları geçtikten sonra yapılan bir eylem değildir. Fiili grevler, işgaller, iş yavaşlatma eylemleri bir haksızlığa karşı işçilerin derhal verebileceği ve vermesi gereken meşru tepkilerdir. Dahası bu eylemler yasaldir. Fiili grev ve işgal dahil bu eylem biçimlerinin, Avrupa Sosyal Şartı, Uluslararası Çalışma Örgütü sözleşmelerinin yanı sıra Yargıtay içtihatları ile de "topluluş eylem hakkı" kapsamında değerlendirilmesi gerektiği, tazminatı işten atma vb. yaptırımlara konu edilemeyeceği sabittir. (Yargıtay 7. Hukuk Dairesinin 2014/7643 Esas, 2014/12368 Karar sayılı ve 04.06.2014 tarihli kararı bu doğrultudadır.)

Yine somut olalım. Toplu eylem hakkının yasal olduğunu bilelim ama bu eylemlerin başarısının mahkemelerde değil fabrikada sağlanacağını da unutmamalıyız. Bir fiili grev sırasında da patron tazminatsız işten çıkartmaya gidebilir. Hatta bu yola gideceğini varsaymalıyız. Belki polisi, jandarmayı da çağıracaktır. Sonuçta her şey bittiğinde haklılığımız tescillenir, iş mahkemeye taşındığında bahsettiğimiz yasal dayanaklarla birlikte davayı kazanırız, hatta ek tazminatlar da alabiliriz. Ama iş işten geçmiş olur. O halde patronun saldırısı karşısında kırılmamak, hakkımızı alıncaya kadar eylemi sürdürmek, baskılar karşısında yılmamak, üretimden gelen gücümüzü kullanmak gerekli. Patronu çok sevdiği, her şeyden çok değer verdiği kârlarını kaybedeceği gerçeği ile yüzleştirip dize getirmeliyiz.

Şuna inanalım ve bilelim, üretimden gelen gücümüzü birlik, örgütlülük ve kararlılık içinde kullandığımızda, saldırılara rahatlıkla göğüs gerebiliriz. Elbette ki bedeller ödenecek ve sıkıntılar çekilecektir. Ancak diğer yanda da daha uzun, zamana yayılmış bedelleri ödemek vardır. En önemlisi işçi sınıfının örgütlü mücadele saflarında olmasının onurunu, ailemizle, dostlarımızla, yoldaşlarımızla yaşamaktır. Başarımızın teminatı, bu yolda başarıya ulaşan sayısız mücadele örneğini var eden, bugün de bu başarılı örneklerle yenilerini ekleyen işçilerin deneyimindedir.

Madencilerde yılgınlık yok, mücadele var!

Somalı ve Ermenekli madencilerin tazminat mücadelesi devam ediyor. Rödovanslı maden sahalarındaki tüm madencilere haklarının ödenmesini düzenleyen ve 23 Temmuz'da çıkan yasaya Uyar Madencilik çalışanı 748 işçi dâhil edilmişti. Bu iş yerinde çalıştıkları dönemde yaşanan patlama sonucu gözlerini, bacaklarını kaybeden madenciler ise hâlâ iş kazası tazminatlarını alamadı. Somalı madenciler "Atabacası, Işıklar, Geventepe rödovans da bizimkisi kölevans mı?" diyerek 12 Ekim'de Soma'dan Ankara'ya doğru yola çıktı. Aynı gün, Ermenek'te Özbey

ailesine ait Cenne ve Seba ocaklarında çalışan madenciler de aylardır ödenmeyen maaş ve tazminatları için Ermenek'ten Ankara'ya yürüyüşe geçti.

Somalı ve Ermenekli madencilerin yolları, yürüyüşe çıktıkları ilk gün jandarma tarafından kesildi ve jandarma işçilere saldırdı. Baskılara teslim olmayan madenciler, Ankara yürüyüşünde kararlı olduklarını belirterek buldukları yerde direnişe geçti. Direniş sürerken Somalı madenciler TKİ yetkilileri ile Ermenekli madenciler ise Valilikle, sorunların çözümüne ilişkin bir dizi görüşme gerçekleştirdi. Önceki seneler-

de çeşitli oyalama taktikleriyle evlerine gönderilen madenciler, bu sefer resmi protokol yapılmaya kadar evlerine dönmeme, direnişlerine devam etme kararı aldı.

Somalı madenciler Kırkağaç Çamlık'a çadır kurdu, Ermenekli madenciler ise eşleri ve çocuklarıyla Güneyyurt Meydanı'nda nöbet tutuyor, orada yatıp kalkıyor. Maden işçileri hakları için mücadele ederken, Uyar Madencilik patronlarına iki yeni maden sahası ruhsatı daha verildi. Haklarını isteyen işçilere saldıran, önlerine barikat kuran iktidar, Uyar Madencilik patronlarına hesap sormak şöyle dursun yeni ruhsatlar vererek bir kez daha işçinin karşısında, patronların yanında olduğunu gösterdi. Geçmişten bugüne AKP hükümetinin özelleştirme politikaları madenlerde haksızlıktan, katliamdan başka bir şey getirmedi, getirmeyecek. Maden işçilerinin haklarının gasp edilmesinin önüne geçecek ve maden katliamlarına son verecek olan tek yol madenlerin işçi denetiminde kamulaştırılmasıdır.

Devrimci İşçi Partisi İstanbul İkitelli Bürosu açıldı!

Devrimci İşçi Partisi fabrikalarda, işyerlerinde, emekçi mahallelerinde sürdürdüğü örgütlenme çalışmalarının, verdiği ekmek ve hürriyet mücadelesinin yeni aşaması olarak, emekçi halkın desteği ile İstanbul İkitelli Bürosu'nu açtı.

Devrimci İşçi Partisi, 2018 yılında gerçekleştirdiği 5. Kongre'de aldığı kararlar doğrultusunda sanayi proletaryasının yoğunlaştığı bölgelerde, metal sektörü başta olmak üzere stratejik sektörlerde ve büyük fabrikalardaki stratejik mevzilenmesini sarıp sarmalayacak, kitleleri sosyalist fikirlerle buluşturacak, bilincini ilerletecek bir emekçi halk ortamının yaratılmasını ve kadrolarının bu doğrultuda geliştirilmesini hedeflemektedir. Bir emekçi semti olan İstanbul İkitelli'de bir parti bürosunun açılması Devrimci İşçi Partisi'nin kongre kararlarını başarıyla hayata geçirdiğinin de bir göstergesi olmuştur.

Ekmek ve hürriyet mücadelesini birlikte büyütelim

Devrimci İşçi Partisi, salgının ilk gününden itibaren işçi sınıfı ve emekçi halkın içinde çalışmalarına salgına karşı önlemler ala-

rak devam etmiş, fabrikalarda, hastanelerde, emekçi mahallelerinde örgütlenmeyi sürdürmüştür. Emekçi halkı örgütlenmeye, kendi gündemine sahip çıkmaya çağırmıştır. "Hayat eve sığar" diyen-

lere karşı işçi, emekçi milyonların hayatlarının eve sığmadığını dile getirmiş, evde kalamayan milyonların partisi olduğunu ilan etmiştir. Meydanlarda, alanlarda kutlayamadığımız 1 Mayıs'ı, salgına karşı savaşan emekçilerin işyerlerinde, mahallelerinde selamlayarak kutlamıştır. Salgın döneminde hızlanan sınıf çalışmaları, emekçi mahallelerinde verilen mücadeleler İkitelli bürosunun açılışına giden yolun önemli bir parçası olmuştur.

Koronavirüs salgını, ekonomik kriz ve istibdat rejimi işyerlerimizde, mahallelerimizde, okullarımızda bizleri tehdit etmeye devam ederken işçilerin, gençlerin, kadınların örgütlenmesi şarttır. Ekmeğimiz, hayatımız tehdit altındayken, örgütsüz kalmak, mücadeleyi yalnız sürdürmek daha fazla zorluk çıkarır.

Büro Adresi: Atatürk Mahallesi, 5. Sokak, No: 32/A, İkitelli – Küçükçekmece / İstanbul

Vergi zulumu dayanılmaz halde: Patronlar teşvik ve istisna ile vergiden kaçarken işçiler en az iki maaşını devlete veriyor!

Devlet tüm açıklarını vergiyle işçi ve emekçilerin sırtına yüklemeye devam ediyor. Asgari ücretlinin bile Eylül ayında bir üst vergi dilimine geçtiği Türkiye’de, sene başında 3.435 lira net ücret alan bir işçi sene sonunda yüzde 27’lik üçüncü vergi dilimine kadar çıkıyor. Türk-İş’in açıkladığı yoksulluk sınırı olan 7.937 lira ücret alan bir çalışanın ise

Temmuz ayından itibaren gelir vergisi dolayısıyla yaşadığı gelir kaybı 1.000 lirayı aşmakta.

İşçi ve emekçiler vergi zulumu altında adeta inlerken, şirketler sayısız teşvik ve istisnalardan yararlanarak vergiden kaçıyor. Hazine ve Maliye Bakanlığının resmî açıklamalarına göre 2020 yılının Ocak-Ağustos döneminde şirketlerin ödediği 78 milyar liralık kurumlar vergisine karşılık ücretli çalışanlardan 87,3 milyar lira gelir vergisi tevkifatı olarak, yani ücret daha çalışanın eline geçmeden kesinti yapılarak alındı.

Rahmi Koç ile işçi Mehmet’in aynı oranda ödediği, bu yüzden vergi adaletsizliğinin sembolü olan KDV’de de 35,5 milyarlık yük büyük oranda emekçi halkın üzerine yıkılmış vaziyette.

İşçiler ve emekçiler her yıl iki maaşını devlete verirken, sermaye teşvik ve istisnalar ile hortumlarını devlet hazinesine dayamış kamunun kaynaklarını sömürüyor. Bu adaletsizliğin çözüm yolu yoksulluk sınırı ve altındaki ücretlerin en düşük vergi diliminde sabitlenmesi, asgari ücretin vergiden muaf tutulması, buna karşılık şirketlerden alınan kurumlar vergisi oranlarının artırılmasıdır.

Dolarla birlikte hayat pahalılığı da artıyor, Türk lirası gibi asgari ücret de eriyor

	1 Ocak 2020	1 Kasım 2020
Dolar kuru	5,94	8,35
Asgari Ücret (dolar)	391	278
Açlık sınırı*	2.219 TL	2.448 TL
Bekar işçi yaşam gideri*	2.697 TL	3.002 TL
Yoksulluk sınırı*	7.229 TL	7.973 TL

* Kasım ayına geldiğimizde TÜİK’in enflasyon rakamları ve Türk-İş’in açlık, yoksulluk sınırı ve yaşam gideri hesapları en son Eylül ayı itibarıyla açıklanmış durumdadır. Ekim ve Kasım ayları enflasyon etkisi bu rakamlara katılmamıştır.

Kasım ve Aralık ayları ile birlikte 2021 yılı asgari ücret tartışmaları giderek ısınacak. Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak, döviz kurundaki artışa ilgili sorulara “dolarla maaş almıyorsanız sorun yok” cevabı vermişti. Ancak asgari ücret ve ona yakın ücret alan 10 milyona yakın işçi ve ailesi her gün değeri düşen TL ile ücret aldığı için büyük sorun yaşıyor. Geçtiğimiz yıl başında asgari ücret net 2.324 lira olarak belirlendiğinde, dolar kuru 5,94’tü ve asgari ücret 391 dolara karşılık geliyordu. Dolar kuru 8,35’e çıktı ve şimdi asgari ücretlinin

maaşı üçte bir oranında azalarak 278 dolara geriledi.

Tabii ki döviz kurundaki artış yani Türk lirasının değer kaybı zamlarla ve hayat pahalılığındaki yükselişle el ele gidiyor. Türk-İş’in hesaplarına göre dört kişilik bir ailenin sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için yapması gereken aylık gıda harcaması tutarı (açlık sınırı) 2.447 TL ve asgari ücret bu düzeyin altında. Açlık sınırının yıl sonuna kadar 2.500 lirayı geçeceği ise hemen hemen kesin gözüküyor. Ayrıca gıda harcaması ile giyim, konut (kira, elektrik, su,

yakıt), ulaşım, eğitim, sağlık ve benzeri ihtiyaçlar için yapılması zorunlu diğer aylık harcamaların toplam tutarı (yoksulluk sınırı) 7.973 lira. Bekar bir çalışanın ‘yaşama maliyeti’ ise aylık 3.002 lira. Eğer asgari ücretli maaşını dolar olarak alsaydı bugün 3.264 lira eline geçmiş olacaktı.

Şimdi asgari ücret zammında patronların dediği olur ve asla gerçekleşmeyeceğini bildiğimiz yüzde 8’lik hedeflenen enflasyon oranından zam yapılırsa asgari ücret 2.509 lirayla yine açlık sınırının altında kalacak. Geçtiğimiz yıl olduğu gibi yüzde 15’lik bir zam yapılırsa gelinen yer yine 2.672 gibi bir rakam olur ki bunun yine açlık ve sefalet demek olacağı açıktır. İşçi sınıfı bugünden masaya yumruğunu vurmazsa patronlarla hükümetin birlikte hareket ettiği Türk-İş’in de figüranlık yaptığı asgari ücret masasından hayırlı bir sonuç çıkmayacak, işçiye emekçiye de ay sonunu getirmek için, mesailerde, ek işlerde ya da borçların huzursuzluğu içinde geçen uykusuz geceler kalacak.

İstihdam paketi adı altında kıdem gaspı, sigortasız çalıştırmaya af ve sermayeye teşvik geliyor

İşçi sınıfından gelen yoğun tepkiler dolayısıyla kıdem tazminatına açıktan saldırmaya cesaret edemeyen iktidarın, belirli süreli sözleşmelerin kapsamının genişletilmesi yoluyla kıdem tazminatının kırılmasını da içeren kanun teklifi TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu’nda kabul edildi. İşsizliği önlemeye yönelik olduğu iddiasıyla sunulan “istihdam paketi”, sigortasız işçi çalıştırmanın affından İşsizlik Sigortası Fonu’ndan sermayeye teşvike kadar işçinin kalan ne hakkı varsa gasp etmeyi amaçlıyor.

Belirli süreli sözleşmeler yoluyla işçinin kıdemi kırılıyor

Kıdem tazminatını fona devretme planları şimdilik rafa kaldırılmış gözükürken, onun yerini işçinin kı-

demini kırıpacak olan belirli süreli sözleşmelerin yaygınlaştırılması almış durumda. Mevcut iş yasasına göre esas olan belirsiz süreli sözleşmelerdir. Belirli süreli sözleşmeler ise kanunda belirlenmiş şartlar mevcutsa yapılabilir. Ancak yeni çıkacak yasayla patronlara “25 yaş altında ve 50 yaş üstünde olan” işçilerle belirli süreli sözleşme yapma imkânı getirilerek, işçiler bu süre zarfında kıdem ve ihbar tazminatı hakkından mahrum bırakılıyor. İşçinin 25 yaşına kadar çalıştığı süre kıdem tazminatı hesabından çıkarılırken, 50 yaşını geçmiş işçiler ise değil emekliliğini güvence altına almak, tersine daha da güvencesizliğe itiliyor.

Üstelik bununla da bitmiyor, 25 yaş altı ve 50 yaş üzerindeki işçilerin kısmi çalışmaları durumunda

patronların prim yükünün de azaltılması hedefleniyor. Teklifin mevcut haliyle yasalaşması halinde bu iki yaş aralığındaki işçilere yalnızca iş kazası ile genel sağlık sigortası primleri yatırılması yeterli olacak. Primlerin %20’sini oluşturan maddelik, yaşlılık ve ölüm primlerinin ise patronların cebinde kalması planlanıyor.

Sigortasız işçi çalıştırana af, Fon’dan teşvik

Bir diğer önemli madde ise sigortasız işçi çalıştıran patronlara getirilen af maddesi. Mevcut yasalara göre sigortasız işçi çalıştırmanın sonucu idari para cezası kesilmesi ile geçmiş prim borçlarının ödenmesi şeklindeyken yeni çıkacak yasayla belirtilen tarihler arasında işten çıkarılan işçileri işe geri alan pat-

Devrimci İşçi Partisi’nin “Emekçi Halkın Krizden Çıkış Programı”ndan...

Doların avronun her gün kırdığı rekorları, Türk lirasının eriyip gitmesini izlerken, işçi ve emekçi halk da mum gibi erimekte, her geçen gün daha fazla yoksullaşmaktadır. Emekçi halkı ezen zengini daha da zengin eden baskıcı ve keyfi yönetim yani istibdad bu gidişatın sorumlusudur. Ancak istibdadın yanlış politikalarının alternatifi liberal burjuvaların önerdiği gibi faizlerin artırılması, ülke ekonomisinin emperyalist sermayeye bol faiz geliri veren, emeği en ucuzdan sunan bir ülke olarak pazarlanması da değildir. İşçi sınıfının çözümünü Devrimci İşçi Partisi savunmaktadır:

AKP’nin hamaseti değil işçi emekçinin siyaseti: Dolar yasaklansın!

Bankalardaki tüm döviz hesapları emekçi halkın denetimine açılmak üzere şeffaflaştırılmalıdır. Halka çağrılarının yapıldığı dönemlerde kimlerin ne kadar döviz stokladığı açığa çıkarılmalıdır. Dolar, avro ve tüm döviz işlemlerinde serbestlik kaldırılmalıdır. Tüm döviz işlemleri devlet kontrolü altına alınmalıdır. Bir halkın kaderi para babalarının ve yabancı sermayenin kâr arayışının insafına terk edilemez.

Ne düşük ne yüksek faiz! Faizsiz düzen!

Faiz yükselsin mi düşsün mü? Para babaları faiz yükselsin istiyor. Müteahhitler ise vatandaşa evleri satabilmek için düşük faizden yana. Bankalar her durumda kârının peşinde. Ne de olsa onlar için en iyi müşteri borcunu ödeyemeyip sürekli faiz ödemek zorunda kalan müşteridir.

Emekçi halkın çıkarı ne düşük faizdedir ne de yüksek faizde. Düşük faiz, enflasyonu daha fazla artırdığında ekmeği küçülen emekçi halk. Yüksek faiz yüzünden yatırımlar kısıldığında ise işsizlikle bedeli ödeyen yine emekçi halk. Emekçi halkın çıkarı faizin kaldırılmasındadır. Nedense hep bankaların faiz oranları ile aynı oranda kâr payı alarak güya faizsiz bankacılık yapıyoruz diyen din tüccarı tefecilere de karnımız tok. Modern tefeci bankacılık sisteminin toptan tasfiyesi şarttır.

ronlara ceza kesilmemesi, geçmişte işçinin yatırılmayan primlerinin ise silinmesi getiriliyor. Teklifin kayıtsız işçi çalıştırmayı adeta teşvik etmesinin yanı sıra eklenen maddeyle patronlara İşsizlik Sigortası Fonu’nun kapılarını da bir kez daha açıyor. Eskiden sigortasız çalıştırdığı işçisini işe geri alan patrona bir de Fon’dan prim borçlarından mahsup edilmek üzere günlük 44,15 lira destek verilmesi planlanıyor. Patronun geçmiş borçlarını silen devlet, işçiye ise “kazandığın haklarından feragat edeceksin” diyor.

Topyekün saldırıya cevap: işgalle, grevle, direnişle verilmelidir

Söz konusu yasanın anlamı açıktır. Bugün belirli süreli sözleş-

meleri getiren iktidar, yarın gözünü kıdem tazminatının tamamına dikecektir! İşçi sınıfının tüm kazanılmış haklarına saldıran; kayıtsız, güvencesiz, esnek çalışmayı genel kural haline getirmeyi hedefleyen yasanın geri çekilmesi ancak kayıtsız şartsız, tüm sendikaların ve konfederasyonların işbirliği içinde genel greve çıkmasıyla mümkündür. Yasanın anayasaya aykırılığını dile getirmek yetmez. “Kıdem tazminatı yoksa sendikaların da anlamı yok” ise şayet, sözden eyleme geçilmeli, bugünden başlayarak fabrikalarda grev komitelerinin örgütlenmesine başlanmalı, bu topyekün saldırıya işgalle, grevle, direnişle cevap verilmelidir!

Armağan Tulun

Depremle yaşamak zorundayız ama bu düzenle yaşamak zorunda değiliz

İzmir’de yaşanan 6,9 şiddetindeki deprem hem bir deprem ülkesinde yaşadığımızı hem de depreme hazırlıksız olduğumuz gerçeğini bir kez daha hatırlattı. Deprem şiddetini en uzaktakilere bile hissettiren deprem anında çekilmiş görüntüler, gözümüzün önünde yıkılan binalar, enkaz altından yükselen yardım sesleri, yıkılan binalardan çıkarılan cansız bedenler... Bir deprem felaketinde daha kayıplar verdik ama canımızı alan daha öncekilerde olduğu gibi bu kez de deprem değil, müteahhitlerin daha çok kazanmak için yaptığı çürük yapılar, bina yapımı için hele hele yüksek binalar için uygun olmayan zeminlerin imara açılması, kaçak yapılar için getirilen imar afları, denetimlerin yetersizliği, önlemlerin alınmaması oldu.

Jeoloji Mühendisleri Odası’nın açıkladığı rakamlara göre Türkiye topraklarının %93’ü deprem bölgesi sınıfında. Türkiye nüfusunun %98’i deprem bölgelerinde yaşıyor. Deprem gerçeği de, yarattığı risk de apaçık ortada. Yapılacak tespitler, alınması gereken önlemler de sır değil; mühendis odaları, emekçi halkın güvenliğini düşünen bilim insanları durmadan söylüyor. Deprem o zaman mı olur bu zaman mı olur diye tahmin yürütmek, beklenen depremin büyüklüğü hakkında iddiaya tutuşmak yerine, depreme hazırlık yapmak gerektiğini anlatıyorlar. Binlerce insanın yaşamını yitirdiği 99 Gölçük depreminden beri 21 yılı aşkın süredir, her yıkıcı depremin ardından bir kez daha...

İzmir İnşaat Mühendisleri Odası, depremin sonuçlarını İzmir için bu yıl Ocak ayında hazırladığı bir raporla açıklamış. Hem de son yaşanan depremin merkez üssü Seferihisar ile birlikte Balçova ilçelerini örnek alıp, bu ilçelerdeki durum üzerinden İzmir geneline dair bir öngörü oluşturarak. Araştırma raporu, İzmir’de gerçekleşecek 7 ve üzerindeki şiddette bir depremde 670 bin binadan 70 bininin yıkılacağını ya da ağır hasar göreceğini ortaya koyuyor. Yani mevcut binaların %12-13’ünün risk grubunda olduğu tespit edilmiş. Raporda kentin yapı stok envanterinin yapılması gerektiği, bunun 2017 yılına kadar çalışmasının yapılması için 2012 yılında karar alındığı, bu kararın altında bakanlıkların imzası da olduğu halde bugüne kadar adım atılmamış olmasına dikkat çekilmiş. 6,9 şiddetindeki deprem bu ihmallerin bedelinin ne kadar ağır olacağını bir kez daha gösterdi.

Deprem, bu çalışmalar başlamış ve henüz tamamlanmamışken de sarsabilirdi pekâlâ. Ama yıkılan binalarda can verenlerin katili değişmez, yine kâr, rant ve sömürü düzeni olurdu. Türkiye’de bugün 1 milyon konut fazlası varken, emlak ve gayrimenkul zenginleri servetlerini arttırmak için boş evleri ellerinde tutuyorken, emekçi halkın depreme dayanıksız birer tabut haline gelmiş evlerde yaşamasının tek sebebi bu. Evet nüfusun %98’i deprem bölgesinde yaşıyor ama %1’lik kesim oturacağı binaları seçme, denetlenmesini sağlama imkânına sahipken bu toplumun %99’unu oluşturan emekçi halkın böyle bir şansı yok. Hem bu çelişkinin çözümü hem de emekçilerin vakit kaybetmeden depreme karşı güvenli ve nitelikli barınma ihtiyacının karşılanması için mevcut konut fazlası derhâl kamulaştırılarak planlama ile ihtiyacı olan halka devlet tarafından tahsis edilmelidir. Kirada olup da deprem tehlikesi vb. sebeplerle bu konutları değiştirmek zorunda olmayanlar için ise “evler oturanlarındır!”

Salgın, deprem bölgesinde daha hızlı ve kontrolsüz şekilde yayılmasını engellemeye yönelik özel tedbirler vakit kaybedilmeden alınmalı ve bunlar için gerekli kaynaklar derhâl sağlanmalıdır. “Harcanması gereken yere harcadık, bu tür şeylerin hesabını vermeye zamanımız yok” denilen deprem vergilerinin nereye harcandığının açıklanmasının zamanı bir kez daha gelmiştir.

Deprem yine sarsacak, bunu engellemek mümkün değil. Binaları yıkan ise bir avuç sömürücü asalağın düzeni olacak ve biz bu düzeni değiştirebiliriz! Değiştirmeliyiz! Depremle yaşamak zorundayız ama bu düzenle yaşamak zorunda değiliz. Bir tarafta bu düzenden nemalanan ve bu düzenin beçliliğini yapanlar, diğer tarafta kıdam tazminatı ve ücretlerini alamadıkları için eylemlerine devam ederken arama kurtarma çalışmalarına katılmak üzere İzmir’e giden Somalı maden işçileri... Depreme ne kadar hazırlıklı olduğumuzu da bu iki tarafın arasındaki mücadele belirleyecektir. Soru sermayenin mi işçi sınıfının mı iktidarında daha güvende olacağımız sorusudur. Cevap belli. O hâlde hayatta kalmak, geleceğimizi kurtarmak için örgütlenelim!

Karabağ’dan Doğu Akdeniz’e NATO eksenindeki Türkiye

İstibdad rejimi sadece ekonomide değil dış siyasette de tam bir iflas içerisinde. Ekonomide Berat Albayrak’ın ekonomik verilere, döviz kurlarına dair vaktiyle yapmış olduğu iyimser tahminler, çizdiği pembe tablolar bugün alay konusu oluyor. Dış politikada ise hâlâ “yedi düvele karşı savaşan Türkiye”ye dair hikayeleri dinliyoruz. Bu hikayelerin de akıbeti farklı olmayacağı benziyor. Çünkü yedi düvelle savaşıyoruz dedikleri her yerde, emperyalizme tam bir teslimiyet ve hizmetkârlık görüyoruz. Tabii ki bu iki yüzlü siyasetin bedelini Türkiye’nin emekçi halkı maddi manevi olarak ve en önemlisi de canıyla ödüyor. Çözüm, özülle sözüyle gerçek bir anti-emperyalist siyasette. Bu siyasetin gereği derhal NATO’dan çıkmaktan, İncirlik’i, Kürecik’i kapatmaktan geçiyor. Bunları yapmak bir yana adını bile anmayan iktidarın halkı kandırdığı ortada.

Kafkaslar’da NATO-Türkiye-İsrail eksenini

Karabağ savaşında Azerbaycan ordusu 30 yıldır işgal altında olan bir dizi ilçeyi kurtarıırken askeri olarak en büyük desteği Türkiye ile birlikte İsrail’den aldı. Azerbaycan’ın askeri ilerleyişi sürerken ateşkes çağrısı yapmayan iki ülke oldu. Bunlardan biri Türkiye diğeri ise İngiltere’ydi. ABD ve Fransa, Rusya ile birlikte Minsk Grubu adı altında resmi arabulucu konumundaydı. Her iki ülkede de Ermeni diasporası çok güçlü bir etkiye sahip olmasına rağmen bu ülkelerin tarafsız bir pozisyonu koruduğunu, Ermenistan lehine ağırlık koymaktan uzak durduğunu gördük. Her ne kadar Ermenistan Başbakanı Paşinyan iktidara geldiğinden beri Batı ve NATO yanlısı bir siyaset izlese de emperyalist işbirlikçisi Paşinyan’ın güvendiği dağlara kar yağmış durumda. Rusya’nın doğrudan nüfuz alanı içinde Paşinyan’ı Putin’e karşı savunmanın maliyetine katlanmak istemeyen bu güçler Azerbaycan’ı Rusya karşısında kendi eksenlerine katmaktan memnunlar. Ukrayna ve Gürcistan’la birlikte bu Batı yanlısı eksen tahkim etmek üzere yoğun bir çabanın olduğu gözlerden kaçmıyor.

Türk F-16’larının aynı zamanda birer NATO unsuru olarak Azerbaycan’da bulunuyor olduğunu unutmamalıyız. İlham Aliyev’in “eğer dışarıdan müdahale olursa o zaman F-16’ları havada görürsünüz” açıklaması önemli. Dış müdahale olasılığı olan tek devlet bir nükleer güç olan Rusya ve onun da birkaç F-16 ile caydırılmayacağı belli olduğuna göre İlham Aliyev’in lisan-ı münasipile NATO kartını oynamaya çalıştığı açık. İlham Aliyev uzun süredir benzer bir siyaseti İran’a karşı İsrail’le işbirliği yaparak izliyor. Daha önce İsrail’den 5 milyar dolarlık silah satın aldıklarını açıklayan Aliyev, 2019

yılında da Filistin topraklarının İsrail tarafından işgal, katliam ve sürgünlerle gasp edildiği Nekbe gününde Netanyahu’ya kutlama mesajı göndermişti. Azerbaycan’ın Cumhurbaşkanı Yardımcısı Hikmet Hacıyev’in Karabağ savaşı sırasında verdiği bir röportajda İsrail’le dost olduklarını söylemenin yanında Türkiye ve İsrail’in de dost olması için özellikle çalıştıklarını söylemesi anlamlı.

Doğu Akdeniz’de NATO’ya hizmet ve NATO’dan destek

Doğu Akdeniz’de Türkiye ve Yunanistan’ın karşılıklı egemenlik iddia ettiği sulara bir tırmanan bir yumuşayan gerilim de NATO’ya havale edilmiş durumda. En son olarak 28 ve 29 Ekim tarihlerinde her iki ülke de NATO’nun koordinasyonunda planladıkları tatbikatları iptal ettiler. “Üst düzey bir askeri yetkili”nin Hürriyet’ten Hande Fırat’a bu süreçte Türkiye’nin yapıcı katkıları nedeniyle NATO nezdinde övgü aldığını, Yunanistan’ın tepki gördüğünü söylerken “yedi düvele karşı savaşıyoruz” tezini en üst düzeyde tekdiz ettiğini görüyoruz. Benzer bir durumu Türk ve Fransız savaş gemileri arasında Libya kıyılarında yaşanan gerilimde de görmüştük. O olayda da ABD’nin inisiyatifi ile NATO organları Türkiye’yi haklı bulmuştu.

Demek ki Türkiye Doğu Akdeniz’de yedi düvele karşı savaşmıyor. Tam tersine Batı emperyalizminden kritik durumlarda ciddi destek de görüyor. Elbette bu destek karşılıksız değil. Türkiye bu desteği hak etmek için çok çaba sarf ediyor. NATO’nun en büyük güçleri ABD ve İngiltere, Türkiye’yi Libya’dan Suriye’ye, Rusya’ya karşı sahada savaşan askerlerini bu uğurda ölüme yollayan, parasını bu savaşa döken bir taşeron ülke, bir vekil güç olarak görüyor. Libya’da Fransa’ya karşı

NATO’nun desteğini alabildiye bu, Sarraç hükümetine verdiği mali ve askeri destekle Rusya’nın karşısına çıkmasıyla, Libya’da Rusya’nın desteklediği Hafter’in ilerleyişini durdurmasıyla oldu. İşin sonunda Türkiye NATO’ya istediğini verdi ama Libya’da istediğini alamadı. Türkiye’deki iktidar kendi taşeronu olarak gördüğü Sarraç’ın Ankara’nın talimatlarının aksine Fransa ile flört etmeye başlayıp, ABD’nin koordinasyonunda Tunus’ta Hafter tarafıyla diyaloga girmesiyle adeta şok yaşadı. Uluslararası siyasette de taşeronluk ilişkilerinde esas merciinin üst işveren olduğu bir kez daha görülmüş oldu.

Çelişkiler var ama eksen kayması yok

Elbette ki her bağımlı ülke gibi Türkiye’nin de hâkim sınıfları ile emperyalist merkezler arasında pazarlıklar, anlaşmalar olduğu kadar çelişkiler ve anlaşmazlıklar da vardır. Ancak emekçi halkın bilmesi gereken, kendisine anlatılanla gerçekte olanların farklı olduğudur. Mesela ABD’ye karşı bir egemenlik gösterisiymiş gibi lanse edilen Sinop’taki S-400 denemelerinin sahne arkasında muhtemelen ABD ve NATO’ya bin türlü güvence verilmiştir. En güncel delil Hande Fırat’a konuşan üst düzey askeri yetkilinin sözleridir. “Üst düzey yetkili”, “televizyon alsanız bile çalışıp çalışmadığına bir bakarsınız” diyor ve ekliyor: “Bu konuda Türkiye’yi suçlayanlar işin aslını biliyor. Eksen kayması söz konusu değil. Türkiye, NATO içinde havada, denizde, karada sorumluluklarını en iyi şekilde yerine getiren ülkelerden.”

Batan gemide kavga

Türkiye’de 15 Temmuz’dan sonra adım adım bir yarı asker rejim hüviyetine bürünen iktidar, dışarıdan bir “tek adam” yönetimi gibi görünse de özünde çelişki ve gerilimlerle dolu bir iç bölünme üzerinde ayakta duruyor. İçişleri ve dış siyaset büyük oranda askeri kanadın elinde. İçişleri Bakanlığı (Polis ve Jandarma)-TSK-MİT eksenli, siyasal sözcülüğünü hükümet dışında MHP lideri Devlet Bahçeli’nin yaptığı bir güç odağı olarak, Erdoğan’ın inisiyatif alanını ekonomi ve diğer bazı tali alanlarla sınırlamaya çalışıyor. İktidarda kalmak giderek güçleşirken, iktidarda kalmak için birbirine sıkı sıkıya tutunanlar olası bir yenilginin faturasını birbirlerine çıkarmanın telaşına düşmeye başlıyorlar.

Erdoğan, Bahçeli’nin “askıda ekmek kampanyası”nı üstüne alıncı

Devlet Bahçeli’nin “askıda ekmek kampanyası” bunun en açık örneği olarak karşımızda duruyor. Erdoğan ve Berat Albayrak istibdadın propaganda makinesini ekonomideki çöküşü gizlemek için seferber etmişken en büyük müttefiki Bahçeli ülkede açlık olduğunu ima eden bir kampanya ile çıkıp geliyor. Erdoğan’ın bundan ne kadar rahatsız olduğunu, Bahçeli’nin bu kampanyasını soran gazeteciye “bırakın bu işleri” diyerek çıkışmasını açıkça görüyoruz.

Bodrum’daki kontrgerilla pozu

Sabık kontrgerillacılar Mehmet Ağar ve Korkut Eken ile

mafya lideri Alaattin Çakıcı ve eski MHP Milletvekili Engin Alan’ın Bodrum’da verdiği poz eski dostların buluşması değildir. Siyasetteki izdüşümü Süleyman Soylu, Hulusi Akar, Hakan Fidan ve Devlet Bahçeli’dir. Bir güç gösterisidir. Erdoğan’ın geçmişte müttefikleri ile ters düştüğünde neler yapabildiğini herkes gibi onun bugünkü müttefikleri de biliyor. Çok uzun zamandır bir kabine revizyonu olasılığında bahsediliyor. Bugün yeni anayasa uyarınca Erdoğan tek bir kararla Hulusi Akar’ı da Süleyman Soylu’yu da herhangi bir bakanı da görevden alabilir. Bu poz belki de bunun anayasada yazdığı kadar kolay olmayacağını göstermek içindir.

Soylu ile Erdoğan arasında AYM çatlağı

Süleyman Soylu’nun Enis Berberoğlu kararıyla ilgili Anayasa Mahkemesi (AYM) ile yaşadığı atışmada Erdoğan’ın sessiz kalması da dikkat çekicidir. Erdoğan bu çatışmaya doğrudan girmemiş TBMM Başkanı Mustafa Şentop’u öne sürmüştür ve Şentop, Süleyman Soylu’nun tam karşısı bir tutumla AYM’nin kararını desteklemiştir. AYM ile çok

defa ters düşen, tüm mahkemeler gibi AYM’yi de etki altına almaya çalışan Erdoğan’ın yargı bağımsızlığından yana olduğu düşünülebilir mi? Belli ki Erdoğan’ın tedirgin olduğu konu, yargı üzerinde kendisinden ayrı gördüğü bir odağın hâkimiyet kurma çabasıdır.

İstibdadın iç kavgasından medet umma! Kendi kavganı yükselt!

İstibdad cephesinde bu çatlaklar bir çöküşe de yol açabilir, iktidar içi güç odaklarının yeni bir dengeye kavuşmasıyla da sonuçlanabilir. Ancak bu çatışmalar dışarı gerçek değil çarpık biçimiyle yansıyacaktır. Düzen muhalefeti de istibdadın iç çatışmasında kendisini iktidara ortak etmeye hazır kim varsa onu halka bir ehveni şer olarak sunmak isteyecektir. Biz tüm bunların birer yalan ve aldatmaca olduğunu bugünden görmeliyiz. Emekçi halkın ekmek ve hürriyet mücadelesinin bağımsız bir odak olarak yükselmesi ve iktidardan pay kapma mücadelesi içinde eriyip kaybolmaması için bu son derece önemlidir.

Al İnce’yi vur Kılıçdaroğlu’na

Kılıçdaroğlu, ekonomik krizin etkisiyle halk desteği iyiden iyiye eriyen Erdoğan’ı sıkıştırmak için bir kez daha erken seçimi gündeme taşıdı. İktidar elbette ki bunu istemiyor. Ancak hazırlıklı olmak için de kendisi zayıflarken karşısındaki muhalefeti de zayıflatmaya çalışıyor. Bu koşullarda muhalefet saflarındaki her bölünme, Erdoğan ve müttefiklerinin bir operasyonu olarak yorumlanıyor. Son olarak CHP’nin cumhurbaşkanı adayı olmuş Muharrem İnce’nin başlattığı hareket de aynı şekilde suçlanıyor. Erdoğan’ın ve iktidar cephesinin CHP’nin bölünmesinden hoşnut olduğu açık. Muhalefete ambargo uygulayan yandaş basının, konu CHP içindeki tartışmalar olduğunda büyük bir iştah göstermesi gayet doğal. Davutoğlu ve Babacan’ın kurduğu partilerle kendi tabanında sarsıntı yaşayan AKP’nin, kayıplarını CHP’deki olası bir bölünmeyle dengelemek istediği de görülüyor. Ancak yine de tüm bunlar CHP’de olan biteni bir AKP, Erdoğan ya da devlet operasyonuna indirgemeyi haklı çıkartmaz.

Kılıçdaroğlu’na yapılan eleştirilerin bazılarında Muharrem İnce haklı olabilir. Aynı şey Muharrem İnce’nin iktidarın işine gelen hamleler yaptığına yönelik eleştiriler için de geçerlidir. Ancak emekçi halk için bu tartışmadan çıkartılacak tek sonuç, istibdadın karşısında CHP’nin hürriyet mücadelesinin bir adresi olmayacağıdır. Abdullah Gül’ü aday yapmak için çırpınan, Davutoğlu ve Babacan’la flört eden Kılıçdaroğlu ile de seçim gecesi “adam kazandı” diyerek ortadan kayboluşunun hesabını verememiş Muharrem İnce’yle de emekçi halkın yürüyeceği bir yol yoktur.

İyi Parti’deki kavga: Cumhuriyet mi? Millet mi? Çıkar mı?

İyi Parti kongresini kaybeden küskünler parti içinde ciddi bir kavga başlattı. Ümit Özdağ İstanbul ve Antalya il başkanlarını FETÖ’cü olmakla suçladı, Akşener’i de Kars’ta MHP’yi desteklemeyip HDP’nin kazanmasına neden olmakla eleştirdi. Ümit Özdağ’ın Cumhuriyet İttifakı ağızıyla yaptığı eleştirilerin karşısında Aytun Çıray tam tersi yönde suçlamalar yapıyor. DYP kökenli olan, CHP’de siyaset yapan ve oradan İyi Parti’ye geçen Aytun Çıray, Koray Aydın’ın partiyi Cumhuriyet İttifakı’na katmak için Millet İttifakı’nın kuruluşunda rol alan kendisi gibi kadrolara karşı operasyon yaptığını iddia ediyor.

Akşener kendini demokratik bir muhalefet unsuru gibi pazarlıyor. Ne yazık ki buna solda kanakların sayısı hiç de az değil. Neredeyse İyi Parti içindeki tartışmaya taraf olup İyi Parti’yi Erdoğan’a kaptırmamak için telaş içinde olanlar var. Oysa, Akşener’in iktidarda, Erdoğan’ın yanında Bahçeli’nin yerini alma isteği ve bu konudaki çabaları biliniyor. Erdoğan’ın da son zamanda Akşener’e “yerli ve milli” diyerek göz kırptığını, İyi Parti’nin kuruluş yıldönümüne özel tebrik mesajı gönderdiğini gördük. Tüm bunlara rağmen aynı beklentileri sürdürenler saflığın ötesine geçmiş, halkı kandırmaya başlamışlar demektir.

İyi Parti bir burjuva partisi olarak halkın ekmek ve hürriyet talepleriyle değil iktidardan pay alma hesaplarıyla hareket etmektedir. Kavga bu payın hangi yolla ve kimin önderliğinde kapılacağına ilişkindir. Bu partinin faşist geçmişi ve kadroları bu payı kapmak için halka karşı her türlü suçu işlemeye hazır bir organizasyonla karşı karşıya olduğumuzu unutturmamalıdır. Bu kavgadan emekçi halkın payına İyi Parti’nin gerçek yüzünü görmek dışında olumlu bir şey düşmeyecektir.

Kadına yönelik şiddete karşı kendini savunmak, hayatta kalmak, geleceğini kurtarmak için ÖRGÜTLEN!

Kadına yönelik şiddet artıyor, kadın cinayetleri her gün kadınların canlarını alıyor. Evde, fabrikada, işyerinde, sokakta şiddete maruz kaldıklarında, baskıya uğradıklarında kadınlar, bu düzeni, medyasıyla, yargısıyla, polisleriyle yanlarında değil karşılarında buluyor. Bugün fabrikalarında, işyerlerinde, mahallelerinde ekmek ve hürriyet mücadelesini yükselten, örgütlenen emekçi kadınlar, kadına yönelik şiddete karşı mücadelenin de öncüsü olmalıdır. Şiddete karşı mücadeleyi kapitalizme ve erkek egemenliğine karşı emekçi kadınların öncülüğünde bir mücadele ile birleştirelim. Şiddete karşı da, erkek egemenliğine karşı da, kapitalizme karşı da, haklarımızı savunmak, hayatta kalmak, geleceğimizi kurtarmak için ÖRGÜTLENELİM!

2020 yılının ilk 10 ayında 300’den fazla kadın, kadın cinayetinde yaşamını yitirdi. Lafa gelince çok duyarlı olduklarını iddia eden iktidarın gerçekte kimin yanında olduğu, kimi koruyup kolladığı ortada. Öyle olmasa Batman’da genç bir kıza tecavüz etmekle suçlanan, ancak yoğun tepkilerin ardından tutuklanan, sonra yine serbest bırakılan Uzman Çavuş Musa Orhan, şikayetçi olacağını söyleyen genç kıza “İstediğin yere şikayet et, bana bir şey olmaz” deme cüretini nereden bulacak? AKP milletvekilinin evinde kayıtdışı olarak çalışan Nadira Kadirova’nın ölümünün otopsi bile yapılmadan intihar denilerek üstünün örtülmesi, Aleyna Çakır cinayetiyle birlikte ortaya saçılan pislikler

sonucunda konunun hızla kapatılması nasıl mümkün olacak?

Kadın düşmanı politikalar ve ayrımcılık şiddeti körükliyor!

Asıl sorun elbette tek tek bazı suçların üzerinin örtülmesi değil. İstibdadın, erkek egemenliğini bir bütün olarak koruyup kollaması, kadın düşmanı politikalarla ayrımcılık ve şiddeti körüklemesidir. Mevcut düzenlemeler bile şiddetin önlenmesinde yetersizken İstanbul Sözleşmesi’nin tartışmaya açılması girişimi, kadın cinayetlerinin ardından “ama...” diye başlayarak kurdukları her cümle erkek şiddetini cesaretlendiren adımlardır.

Şiddeti, tacizi önlemek yeri-

ne, kadınlar için pembe otobüsler icat etmek, ayrımcılığı pekiştirmektedir. 2021 Cumhurbaşkanlığı Yıllık Programı’na girerek Resmi Gazete’de yayınlanan kadın üniversiteleri projesi de, kadınları belli bir alana hapsetmekten başka bir anlam taşımaz. İktidar kadınların güvenliğini düşünüyorsa, bu kaynak herhangi bir ihtiyaca karşılık gelmeyen kadın üniversitelerine değil, yeterli sayıda kadın sığınmasının açılmasına ayrılmalıdır.

Kadına yönelik şiddete karşı öz savunma örgütlenmeleri kuralım!

Kadınlar şiddete karşı susmuyor; birbirlerine daha çok ses veriyor.

Ama erkek egemenliği nasıl yerleşmiş bir düzen ki, kadınları ölümlerle tehdit edenler ancak, mesela sosyal medya üzerinden ciddi bir baskı olursa gözaltına alınabiliyor sonra yine serbest bırakılıyor.

Kadınların neden kendilerini güvende hissedemedikleri ortada. İşte bu yüzden şiddete karşı caydırıcı bir güç oluşturacak ve şiddeti örgütlü bir şekilde savuşturmamızı sağlayacak öz savunma örgütlenmeleri, bugün kadına yönelik şiddete karşı yükseltilecek en somut talep. Fabrikalarımızda, işyerlerimizde, mahallelerde, tacizin, şiddetin, kadın cinayetlerinin yaşandığı her yerde, öz savunma örgütlenmeleri kadınların yaşamlarını savunacaktır.

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü yaklaşırken, kadın cinayetlerinde asıl faillerin erkek egemenliği ve kapitalizm olduğunu unutmamalıyız. Bugün fabrikalarında, işyerlerinde, mahallelerinde ekmek ve hürriyet mücadelesini yükselten, örgütlenen emekçi kadınlar, kadına yönelik şiddete karşı mücadelenin de öncüsü olmalıdır. Şiddete karşı mücadelemizi kapitalizme ve erkek egemenliğine karşı emekçi kadınların öncülüğünde bir mücadele ile birleştirelim. Şiddete karşı da, erkek egemenliğine karşı da, kapitalizme karşı da, haklarımızı savunmak, hayatta kalmak, geleceğimizi kurtarmak için ÖRGÜTLENELİM!

Yılmaz Tan

“Devlet geri dönüyor” da kim için?

Salgın başka birçok şeyin yanı sıra şunu tekrar olanca çıplaklığıyla gözler önüne serdi: Kapitalist üretim ve onun temel kaynak dağıtım mekanizması olan piyasaların işleyişi devlet müdahalesini gerektirir; bu gereksinin özellikle kriz dönemlerinde daha da artar. 2008 yılında patlayan ve dünya ekonomisini çöküşün eşiğine getiren küresel mali krizde dünyaca ünlü Amerikan otomotiv şirketi General Motors battı; onu Amerikan devleti kamu kaynaklarıyla kurtardı. Gerek ABD’de gerekse de Avrupa’da ekonomiye yön veren bir dizi büyük çaplı banka ve yatırım şirketi de batmanın eşiğine geldi, onları da Amerikan, Alman, İngiliz vb. devleti kurtardı. Aradan geçen 12 senede devletlerin batmak üzere olan şirketlere kamu kaynaklarıyla her türlü desteği vermesine rağmen dünya ekonomisi toparlanamadığı gibi, salgının da etkisiyle ekonomik kriz daha da derinleşti. Birçok firma yeniden iflasın eşiğine gelmiş durumda. “Devlet bizi kurtarsın” diye sıraya girmiş durumda.

Salgının da etkisi altında kapitalizmin çok daha ağır bir bunalıma gebe olduğunu fark eden İMF gibi uluslararası burjuvazinin önde gelen kurumları devletin ekonomideki rolünü artırması gerektiğini vaaz ediyorlar. Nereden nereye geldik. Daha birkaç sene evveline kadar, temcit pilavı gibi “özel sektör öncülüğünde büyüyeceğiz”, “kamu ekonomiden anlamaz”, “devlet özel sektörün cebinden elini çekecek” diyen Ali Babacan’dan Berat Albayrak’a AKP hükümetlerinin çeşitli bakanları, İMF ya da Dünya Bankası’nın bu tavsiyelerini harfiyen yerine getirirken, bu kurumların geçmişte söylediklerine taban tabana zıt politika önerilerine kim bilir hangi kulpları bulurlar. Ancak kapitalizmde piyasanın kendi başına ekonominin kitlesel işsizlik, durgunluk, yoksullaşma, iklim krizi gibi sorunlarını çözemeyeceğini; bir anlamda devlet müdahalesine muhtaç olduğunu salgın bize bir kez daha hatırlatıyor. Asıl mesele şu: Devlet bu müdahaleyi ne amaçla ve kim için yapıyor?

Türkiye’de devletin salgın karşısında izlediği “sürü bağışıklığı” politikası kapsamında aldığı önlemlerle, kamu kaynaklarının dağıtımında önceliği toplumsal ihtiyaçlara ve insan sağlığına değil, ekonomiyi ve piyasaları “kurtarmaya” verdiği her geçen gün belirginleşiyor. Söz konusu önlemlerin kimin için alındığını kavramak isteyenlerin bunlara verilen isimlere bakmaları bile yeter: Kredi Garanti Fonu, Ekonomik İstikrar Kalkını, Sanayileşme İcra Komitesi (SAİK). Örneğin yeni kurulan SAIK’ın kuruluş kararnamesinde yer alan bir madde altta yatan asıl amacı gayet güzel özetliyor: “Ülke için kritik öneme sahip şirketlerin ortaklık yapılarında, yurtiçi üretimin sürekliliğini ve ulusal güvenliği riske atabilecek değişikliklere ilişkin yapılacak işlemler konusunda karar almak.” Yani devlet “yabancı” firmaların rekabeti karşısında zorlanan “yerli” patronların çıkarlarını güvenceye almak için elinden geleni yapacak! Bu örnek bize kapitalizmde devletin asıl işlevinin, sermayenin ihtiyaçları ve mantığı doğrultusunda hareket etmek olduğunu, “ulusal güvenlik” gerekçesinin daha fazla kâr mantığına tabi olduğunu gösteriyor.

Türk-İş Başkanı Ergün Atalay, AKP hükümetinin kıdem tazminatını tırpanlamaya dönük girişimlerinin basıncı altında olsa gerek, bu devletin aslında patronların devleti olduğunu güzel ifade etmiş. “Salgın sürecinde en büyük bedeli, işsizlerin ve örgütsüz çalışanların ödediğini, işçi, memur ve emeklilerin, toplumun yüzde 70’ini oluşturduğunu ama bu kesimlerin Meclis’te aynı oranda temsilcisinin bulunmadığını” belirten Atalay, “Meclis’te yoksan, orada senin derdini anlatacak kişi de yok. Orası işveren ve sermaye ağırlıklı bir Meclis. Tulum giymiş adam orada olmazsa, bizim derdimizi, sıkıntımızı başkaları bizim gibi anlatamaz. Bu bir eksiklik.” demiş.

Bir Kurucu Meclis inşa etmek ve bir işçi emekçi hükümeti için mücadele etmek tam da bunun için gerekiyor. Bu “eksikliği” ortadan kaldırdığımızda sermayenin değil, emekçilerin ihtiyaçları ve öncelikleri doğrultusunda kaynakları dağıtan bir işçi devletiyle, daha sağlıklı, refah içinde ve özgür bir topluma doğru ilerleyeceğimizden kimsenin kuşkusu olmasın.

Sağlık Bakanı istifa! İktidarı değil halkı koruyacak önlemler gerek! Sağlık alanı sağlık meslek örgütleri ve sendikaların denetimine!

Sağlık Bakanlığının salgın süresince verileri çarpıtarak halkı yanlış yönlendirdiği açığa çıkmış durumda. Ancak sadece verilerin açıklanmasında değil doğrudan salgına karşı mücadelede de iktidarın imajı ve şirketlerin kârlılığı insan ve toplum sağlığının önünde tutuluyor. Teraslı takibi ciddi şekilde yapılmadığı gibi pek çok yerde ağır belirti göstermeyen hastalara test dahi yapılmıyor. Devlet kontrolü kaybetti, ne zaman geleceği ne kadar etkili olacağı, yan etkilerinin hangi boyutlarda olacağı belli olmayan bir aşya bel bağlanmış durumda. Süreci sağlıklı yürütemeyen Sağlık Bakanı Fahrettin Koca derhal istifa etmeli, sağlık bakanlığının görev alanına giren konularda ivedilikle şu adımlar atılmalıdır:

- **Tüm özel hastaneler ve özel sağlık kuruluşları işçi denetiminde kamulaştırılarak salgınla mücadele için yapılacak merkezi planlama doğrultusunda seferber edilmelidir. Salgınla mücadelenin yanı sıra başka sağlık sorunlarının tedavisinde zafiyet yaşanmaması için sağlık kapasitesi kamu yatırımları ile artırılmalıdır.**
- **Olağan sağlık hizmetlerinin sekteye uğramasını önlemek amacıyla illerdeki tüm hastaneler pandemi hastanesi yapılmamalı, bazı hastaneler genel sağlık hizmetlerini yürütmek üzere görevli kalmalıdır.**
- **Ülkemizde önemli bir geleneğe sahip, tarihsel olarak bilgi ve tecrübesi bulunan Halk Sağlığı Uzmanları, Türk Tabipleri Birliği (TTB) ile sağlık ve sosyal hizmet emekçileri sendikaları karar alma ve uygulama süreçlerine özel olarak dahil edilmelidir. Salgına ait günlük vaka, hasta, vefat vb. sayıları olabilecek en ayrıntılı şekilde (yer, yaş, cinsiyet vb.) bu örgütlerin denetiminde eksiksiz ve doğru olarak açıklanmalıdır.**
- **Yaygın test merkezleri açılmalıdır. Yalnızca hastaneye başvuran kişilere değil, riskli gruplar (kronik hastalığı olanlar, 65 yaş üstü kişiler, bağışıklık sistemi zayıf olanlar, çok kişi ile temas eden işçiler gibi) başta olmak üzere topluma yaygın ve sık aralıklarla test yapılmalıdır.**
- **Filyasyonda görev alan çalışan sayısı ivedilikle artırılmalıdır.**
- **Hastalar tam iyileşinceye kadar, hastalarla yakın temaslılar ise en az 14 gün boyunca toplumdan yalıtılmalı (karantina ve izolasyon tedbirleri), bu süre zarfında işi olanlar ücretli izinli kabul edilmeli, işi olmayanlara ise ek maddi destek sağlanmalıdır.**
- **Olası bir mevsimsel grip salgınının Koronavirüs salgınına eklenme riskine karşı, en azından risk grubundaki yaklaşık 10 milyon vatandaşıma yetecek miktarda grip aşısı tedariki derhal sağlanmalıdır.**
- **Mücadelede en ön safları tahkim etmek için çok sayıda kadrolu sağlık emekçisi alımı yapılmalıdır. Sağlıkçılara yönelik şiddete karşı caydırıcı yasal düzenlemeler yapılmalıdır. Hastanelerde sağlık emekçilerinin oluşturacağı komitelerin denetimi ve yönlendirmesi doğrultusunda çalışma koşulları düzeltilmeli, gerekli koruyucu ekipman sağlanmalı, ücretler ve sosyal haklar iyileştirilmeli; iptal edilen izin hakları sonraki dönemlere aktarılmalı; sağlık emekçileri insani koşullarda belirli periyotlarda dinlendirilerek çalıştırılmalı; çok yoğun birimlerde rotasyon uygulaması yapılmalıdır.**

Uzak yakın fark etmiyor, emekçi çocukları eğitime erişemiyor!

Eğitim sistemi salgın ile birlikte emekçi çocuklarının geleceği için başlı başına bir engel haline geldi. Milli Eğitim Bakanlığının sürecin başından beri aldığı her karar, yaptığı her uygulama emekçi halkın çocuklarının sağlığını büyük tehlikeye atıyor, eğitim haklarını ve geleceklerini de ellerinden alıyor.

Okulların mevcut şekilde açılması ile hastalık hızla yayılıyor

“Çocuklar virüsü yaymıyor” yalanı eşliğinde, 12 Ekim’de ilkokulların tüm kademeleri ile birlikte 8. ve 12. sınıflar yüz yüze eğitime başladı. Ancak okulların açılmasının üzerinden iki hafta geçmeden büyük şehirlerdeki vaka sayıları hızla arttı, neredeyse vakanın görülme-

diği tek bir okul kalmadı. Yüzlerce sınıf karantinaya alınarak eğitimin dışına çıktı bile. Devletin okullara temizlik malzemesi ve personeli dâhil temin etmeden, sınıf ve öğretmen sayısını arttırmadan, okula gelen öğrenci ve öğretmenlere test yapıp vaka durumunu takip etmeden okulları açması kıyım anlamına geliyor.

Devlet okullarında özel okulların yarısı kadar ders yapılıyor

Devlet okullarında kalabalık sınıflar ikiye bölünüyor. Hâl böyle olunca öğrencilerin gördüğü ders saati yarıya iniyor. Özel okullar tam zamanlı eğitim verirken, devlet okullarındaki öğrencilerin eğitim hakkı yarı yarıya sınırlanıyor. Müfredat ise bu duruma uygun şekilde

değiştirilmediği için özellikle de sınava girecek olan 8. ve 12. sınıf öğrencileri büyük bir haksızlık ve eşitsizliğe maruz kalıyor.

Milyonlarca öğrenci uzaktan eğitime erişemiyor

Yüz yüze eğitimi beceremeyen MEB, uzaktan eğitimi de eline yüzüne bulaştırıyor. MEB’in kurduğu EBA isimli sistem yükü kaldırmıyor. Ama esas sorun elbette bu değil. MEB’in kendi açıkladığı veriye göre 6 milyon öğrenci şimdiye kadar hiç EBA’ya girememiş. Girebilen öğrencilerin ise %65’i cep telefonundan giriyor.

Sonuç olarak uzak yakın fark etmiyor. Emekçi halk eğitime bir türlü erişemiyor. Patronların iktidarı kamusal eğitime ve sağlığa harcanacak her kuruşu kayıp olarak görüyor, halkın alın terini bir de bu şekilde gasp ediyor. Salgının da krizin de bedelini ödemeye artık dur diyelim. Çocuklarımıza sağlıklı ve güvenceli bir gelecek için ne gerekirse hayata geçirilmesi için omuz omuza verelim.

- **Tüm öğrenci ve öğretmenlere düzenli test yapılarak vaka durumu ciddiyetle takip edilsin!**
- **Tüm özel eğitim kurumları kamulaştırılsın! Binaları ve çalışanları merkezi planlamaya dâhil edilsin!**
- **Sınıf mevcutları 15 kişiyi geçmeyecek şekilde düzenlensin, gerektiği takdirde yeni sınıflar inşa edilsin!**
- **Okullara gerekli hijyen malzemeleri temin edilsin! Her okula yeterli sayıda temizlik personeli kadrolu olarak atansın!**
- **Öğrencilerin toplu taşıma kullanmalarının önüne geçmek için ücretsiz servisler konulsun!**
- **Ders saati kayıplarına, boş derslere ve ücretli öğretmen çalıştırmaya son vermek için atama bekleyen tüm öğretmenler atansın!**
- **Tüm öğrenci ve öğretmenlere ücretsiz ve sınırsız internet erişimi ve tablet/bilgisayar temin edilsin!**
- **Süreç şeffaflıkla yürütülsün, kararlar ve uygulamalar eğitim ve sağlık sendikalarının, tabip odalarının denetimine açılsın!**

Dünya halklarının salgınla savaşı: Düşman da ortak, mücadele de

2019'daki devrimci yükseliş salgının etkisiyle bir süre duraklamasının ardından sonbaharla birlikte yeniden kendini göstermeye başladı. Tüm dünyada emekçiler hem pandemiye hem de kapitalist rejimlere ve baskı araçlarına karşı çifte bir savaş veriyor. İşte Ekim ayında dünya halklarının mücadelelerinden yansıyanlar:

Nijerya'da polis şiddetine karşı halkın sabrı tükendi

Nijerya'da 7 Ekim'de Soygunla Mücadele Özel Birimi (SARS) polislerinin bir genci öldürdüğü görüntülerin ortaya çıkmasıyla polis şiddetine karşı gösteriler başladı. Ordu, Lagos'ta göstericilere ateş açarak bir kişinin ölümüne ve onlarca insanın yaralanmasına sebep oldu. Göstericiler reform yollarıyla oyalandıklarını söyleyerek köklü polis reformlarının yapılmasını talep ediyorlar.

Kosta Rika'da IMF anlaşmasına geçit yok

Kosta Rika'da Carlos Alvarado hükümetinin IMF ile kredi anlaşmasını duyurmasına Kosta Rika sendikaları üç haftalık genel grevle karşılık vermişti. 30 Eylül'den beri çeşitli kentlerde yolları kapatarak, yürüyüşler düzenleyerek IMF anlaşmasına karşı çıkan halkın, talepleri kabul edilene kadar yolları açmayı reddetmesi üç hafta sonunda hükümet geri adım attı ve Devlet Başkanı Alvarado IMF anlaşmasını geri çektiklerini duyurdu.

Irak'ta hükümet karşıtı gösterilerin birinci yıldönümünde halk yolsuzluğa karşı tekrar sokaklarda

Önce 1 Ekim'de ardından da 25 Ekim Pazar günü ülkenin farklı kentlerinde binlerce Iraklı 2019'daki hükümet karşıtı gösterilerin yıldönümü sebebiyle sokaklara çıktı. Irak halkı yolsuzluğun bitirilmesi, eylemler sırasında öldürülen ve yaralananların hesabının sorulması, sorumluların bulunması ve mevcut politik sistemin değişmesi taleplerini yinelediler, sorunlar çözülmezse sokaklarda olmaya devam edeceklerini belirttiler.

Lübnan'da devrimin birinci yıldönümü: Katrani kaynatsan olur mu şeker?

Lübnan'da geçtiğimiz yıl hükümeti deviren Ekim devriminin yıldönümünde insanlar tekrar Beyrut sokaklarına çıktı. Bir yıl içinde üç hükümetin düştüğü ül-

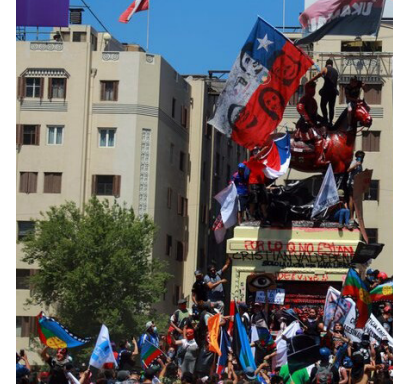
kede Ekim ayının sonunda Saad Hariri'ye tekrar hükümet kurma görevi verilmişti. Sokakları "kilon yani killon" ("hepsi dediysen hepsi demektir") sloganıyla çınlatan Lübnan halkı tüm burjuva politikacıları defetmeden, Lübnanlı emekçiler iktidara uzanmadan bu sarmalın çıkışı olmayacağı aşikâr.

Güney Afrika'da sendikalar-dan eylem birliği yolunda önemli adım

7 Ekim'de ülkenin birçok bölge ve şehrinde yolsuzluğa, işten çıkarmalara, salgın döneminde gerekli tedbirler alınarak güvenli koşulların sağlanmamasına karşı yürüyüşler yapıldı. Ülkenin en

kalabalık sendika konfederasyonu COSATU'nun çağrısını yaptığı, diğer büyük konfederasyonların (SAFTU ve FEDUSA) destek verdikleri genel grevin en büyük anlamı, neoliberal politikalarıyla büyük sermaye sahiplerini koruyan hükümetteki ANC'ye karşı COSATU'nun 1994'ten beri ilk defa tavır almasıydı.

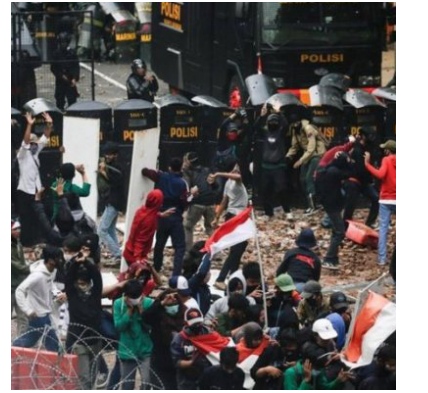
Şili'de tarihi gösterilerin yıldönümünde referandum zaferi

Şili'de 2019 Ekim sonundan Kasım ortasına kadar dev madenci eylemleri, işçi yürüyüşleri, üç büyük genel grev ve milyonlarca insanın sokaklara çıkarak 30 yıllık sermaye yanlısı politikalara isyan etmesiyle ülke tarihinde görülmemiş büyüklükte bir halk hareketi ortaya çıkmıştı. Hükümet parlamentoda anayasal referandum anlaşmasının açıklanmasıyla değişim talebini kurumsal kanallara akıtmayı başarmıştı. 25 Ekim'de ise Şili halkı, diktatör Pinochet rejiminden kalma anayasanın değiştirilmesini %78 gibi ezici bir oranda onayladı.

Tayland'da askeri rejime karşı gösteriler devam ediyor

Ocak ayından bu yana yüzlerce protestoya sahne olan Tayland'da monarşist-askeri rejime karşı gösteriler ülkenin farklı yerlerinde devam ediyor. 14 Ekim'de başkent Bangkok'ta toplanan 20 bine yakın insan 2014'teki darbeden bu yana başbakan olan Prayut Çan-o-ça'nın istifası, monarşinin siyasi reformla yeniden düzenlenmesi ve ordunun siyasetteki etkisinin azaltılması taleplerini yinelediler.

Endonezya'da işçi düşmanı torba yasaya karşı dev mücadele

Joko Widodo hükümetinin işçi haklarına saldıran torba yasasını parlamentodan geçirmesine Endonezya işçi sınıfı 6 Ekim'de sendikaların çağrısıyla başlayan yüzbinlerce insanın katıldığı dev gösterilerle cevap verdi.

Latin Amerika

Bolivya halkının emperyalist destekli darbecilerden intikamı

Bolivya, 2019 yılının Kasım ayında ordunun sağ burjuva güçleri de arkasına alarak devlet başkanı Evo Morales'e karşı gerçekleştirdiği emperyalist destekli darbenin ardından, 11 ay sonra seçime gitti. Bolivya'da seçimlerin tek turda tamamlanması için, adaylardan birisinin ya oyların %50'sinden fazlasını alması ya da %40'dan fazlasını alması ve en yakın rakibi ile arasındaki farkın da %10'un üzerinde olması gerekiyor. Bu sonuçlar sağlanmadığı durumda en yüksek oy alan iki aday ikinci turda yarışıyor. 18 Ekim'de yapılan seçimlerde, Morales'in adayı Luis Arce %55,1 oy alarak seçimi ilk turda kazandı. Geçen yıl yapılan seçimlerde Morales ilk turda oyların %47,8'ini alırken %36,5 oy alan ve taraftarlarını seçim hilesi iddiası ile sokağa çağırarak darbeyi kışkırtan Yurttaş Birliği Partisi'nin adayı Carlos Mesa ise bu yıl

%28,8'de kaldı. Yani geçen yılın da 8 puan gerisinde bir oy oranı! Bolivya'nın emekçi halkı bugün sandıkta darbecilere, emperyalizmin yerli işbirlikçilerine sağlam bir darbe indirmiş oldu.

Bolivya'da ihtiyaç bağımsız sınıf siyaseti

Ancak Bolivya'da Evo Morales'in ve partisi MAS'ın sınırları da bu süreçte açık bir şekilde bir kez daha ortaya çıkmıştır. Hem geçtiğimiz yıl seçimlerin ardından darbeye karşı yükselen mücadele sırasında hem de seçimlerin yapılması için Ağustos ayında ülkeyi sarsan grev dalgası karşısında kitleyi durdurucu bir rol oynamıştır. Bugün Bolivya'da emperyalist destekli sağcı darbe yenilgiye uğramıştır; seçimin ardından sağ burjuvazinin temsilcileri, geçici devlet başkanı Añez de dahil Arce'ye başarı dilemiş, hatta ABD Di-

şileri Bakanı Mike Pompeo bir tebrik mesajı yayınlamıştır. Luis Arce'nin kazanır kazanmaz verdiği birlik mesajları, sermayeye onların çıkarlarına dokunmayacağı yönünde verdiği sinyaller ve en önemlisi de dış borcu ödemeyi reddetmek yerine ertelenmesi ve ödeme takvimi konusunda IMF ile görüşeceklerini açıklaması boşuna değil.

Bolivya'nın emekçi halkı bugün emperyalizm destekli sağ güçleri sandıkta yenilgiye uğrattı, ama diğer yandan her fırsatta sandığa sığmadığını da gösteriyor. Daha ileriye gitmek için mücadele ediyor. Ancak Bolivya emekçi halkının MAS'tan bağımsızlaşmadığı müddetçe bunu yapamayacağı görülüyor. İşçi sınıfının ve yoksul emekçi halkın ihtiyacı Bolivya'da da bir kez daha işçi sınıfının programı ve talepleri doğrultusunda bağımsız bir siyasi önderliğin inşasında cisimleşiyor.

Asya

Orta Asya'da orta oyunu

Sovyetler Birliği'nin dağılmasının en vahim sonuçları, çoğu Türki olan Müslüman halkların yaşadığı Orta Asya ülkelerinde doğdu. Yoksulluğa ve suç örgütlerinin yaygınlaşına, ağır baskıya dayanan tek adam diktatörlükleri eşlik etti. 30 yıldır aynı eski Sovyet bürokratinin yönettiği ülkeler var.

İlk bakışta, Kırgızistan bunlar arasında bir istisna oluşturuyor. Ülkeyi yöneten isimler sürekli değişiyor. Şimdilerde bu ülkeye Orta Asya'nın tek parlamenter demokrasisi diyenler de var. Oysa değişimin esas yöntemi seçimler falan değil, ayaklanmalar. 2005'te "renkli devrimler" silsilesi içinde, 1991'den beri ülkenin başında olan Asker Akayev devrilmiş, Rusya'ya kaçmıştı. Onun yerini alan Kurmanbay Bâkiyev 2010'da devrildi ve Belarus'a kaçtı. 2011-2017 yılları arasında ülkeyi yöneten Almazbey Atambayev de bir saray düellosundan sonra yolsuzluk suçlamasıyla hapse atıldı.

Kırgızistan'daki şimdilik en son ayaklanma geçtiğimiz Ekim ayı boyunca yaşandı. Muhalefet partilerinin 4 Ekim'deki seçimin sonucunu beğenmemelerinin ardından halk meydanları doldurdu, Beyaz Saray diye bilinen

başkanlık ve parlamento külliyesini işgal etti. Atambayev ve insan kaçırma suçundan 2027'ye kadar yatması gereken bir başka politikacı Sâdir Caparov hapisten çıkarıldı. Caparov'un adamları 9 Ekim'de muhalefet partilerinin taraftarlarına saldırdı ve ülkede kontrolü adım adım ele geçirdi. Caparov önce başbakan oldu. Ardından Cumhurbaşkanı Cihanbeyov'u tehditle istifaya zorlayarak cumhurbaşkanı vekili oldu. 10 Ocak'ta da cumhurbaşkanı seçilmeye hazırlanıyor!

Son günlerde AKP'den, Kırgızistan'ı FETÖ'nün karıştırdığına dair sesler yükseliyor. Buradan sadece FETÖ'nün değil AKP'nin de olaylarla kısmi bir bağının olduğunu çıkarırsak yanlış olmayız.

Herkes biliyor: Kırgızistan'da bütün siyasi güçlerin ardında organize suç çeteleri var. Kim iktidara gelirse, elinde gerçek deliller de olduğu için ötekileri içeri atıyor. Eski cumhurbaşkanı Atambayev üç-beş günlük beylikten sonra yine hapiste!

Siz yine de Kırgızistan'dan gözünüzü ayırmayın. Halkı ayaklanmaya, Beyaz Saray işgale alıştır! Belli mi olur, bir gün bu suç çetelerinin hepsi birden hapsi boylayabilir!

YÖK'e ve istibdada karşı tek yol hürriyet mücadelesi!

6 Kasım 1981'de kurulan ve kurulduktan hemen sonra binlerce eğitim emekçisini ihraç ederek işe başlayan YÖK, devam eden yıllarda da üniversitelerde muhalif sesleri baskı altına almak için her yola başvurmuştur. İstibdad ise 12 Eylül'den aldığı bu mirası korumakla yetinmemiş, 12 Eylül'ün başlattığını daha da ileri götürmüştür. Öyle ki, bugün istibdad YÖK'e başvurmaya gerek dahi duymadan doğrudan üniversitelere müdahale ediyor. Bugün, YÖK'e karşı verdiğimiz mücadele, istibdada ve sermayeye karşı verdiğimiz mücadele ile birleşmiştir, iç içe geçmiştir.

12 Eylül askeri diktatörlüğünün, üniversiteleri siyasi iktidarın güdümüne sokmak ve sermayenin boyunduruğu altına almak için 6 Kasım 1981 yılında kurduğu Yükseköğretim Kurulu (YÖK), 39 yıldır kendisine verilen görevi layıkıyla yerine getiriyor. Kurulduktan hemen sonra 1402 sayılı Sıkıyönetim Kanunu'yla binlerce eğitim emekçisini ihraç ederek işe başlayan YÖK, devam eden yıllarda da üniversitelerde muhalif sesleri baskı altına almak için her yola başvurmuştur. Memleketin gidişatına, üniversite politikalarına tepki gösterenleri disiplin yönetmelikleriyle, cezalarla karşılamıştır. "Üniversiteler siyaset yeri değil" derken kendisi gelip geçen tüm siyasi iktidarların üniversitelerdeki siyasetinin uygulayıcısı olmuştur. Bu siyasetin bir ayağı demokratik hak ve özgürlükleri baskı altına almak ve üniversitelerdeki muhalif sesleri kısmakken diğer ayağı üniversiteleri sermayenin boyunduruğuna sokmak olmuştur. Geçen 39 yılda sermaye, sanayi-üniversite işbirlikleriyle, teknokentlerle, kariyer kulüpleriyle üniversitelerin içine nüfuz etmiştir. Kamu hizmeti olması gereken eğitim ticarileşmiş, her köşebaşında açılan özel üniversiteler ile eğitim satılmaya başlanmış, kamu üniversiteleri ise azalan devlet desteğiyle kendi yağında kavrulmaya terk edilmiştir. Böylelikle üniversiteler patronların istediği nitelikli iş gücü ihtiyacını karşılar hale gelmiş; teknolojik ve bilimsel altyapısını sermayenin hizmetine sunmuştur.

12 Eylül'ün mirasçısı, YÖK'ün başlattığını daha da ileri götürüyor!

YÖK'ün üniversiteler üzerinde kurduğu 39 yıllık bu abluka AKP iktidarında da, istibdad koşullarında da değişmedi. "YÖK'ü kaldıracacağız" diyenler döndüler, dolaştılar yine onu kendi siyasetleri için kullanmaya devam ettiler. Açılan onlarca özel üniversiteyle eğitimde piyasalaşmaya son hız devam ettiler. Pandemi döneminde bile üniversite taksitlerinin tahsilatını düşünen, ücretlere zam yapan özel üniversite patronlarına ses çıkarmadılar. Bakanlarından Fahrettin Koca, bir özel üniversite olan Medipol Üniversitesi'nin patronuyken nasıl sesleri çıksın? Öbür taraftan taksitleri ödemeyeceğiz diyen öğrenciler gözaltına alınıyor; Cengiz-

lerin, Rönesansların vergi borçları silinirken KYK borçlarına lütf gibi taksit yapılıyor. Türkiye'yi anonim şirket gibi yöneteceğiz diyen istibdadın üniversite politikası da başka türlü olamazdı!

Ancak istibdad 12 Eylül'den aldığı bu mirası korumakla yetinmedi, 12 Eylül'ün başlattığını daha da ileri götürdü. Öyle ki, bugün istibdad YÖK'e başvurmaya gerek dahi duymadan doğrudan üniversitelere müdahale ediyor. OHAL döneminde KHK'lar ile üniversitelerden eğitim ve bilim emekçilerini ihraç etti. Sermayenin çıkarları için üniversiteleri böldü. Eskiden göstermelik seçimlerle rektör adayları YÖK'e sunulurken artık rektör atamasındaki tek merci Cumhurbaşkanlığı oldu, YÖK dahi etkisiz kaldı. Üniversitelerin yüz yüze eğitime başlayacağını Cumhurbaşkanı kürsüsünden ilân etti, YÖK ise seyirci kaldı.

YÖK kimin çıkarına kapatılınsın?

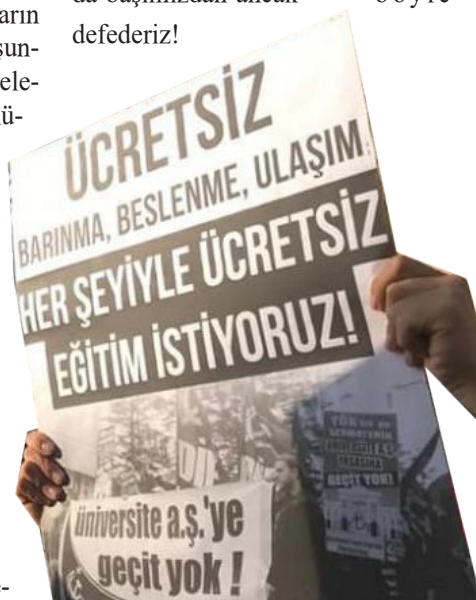
İstibdad rejiminin düşman kardeşi burjuva muhalefetinden ise "YÖK'ü kapatacağım" açıklamalarını duyabiliyoruz. Zaman zaman gündeme geliyor. Fakat bunda şaşılacak herhangi bir şey yok. Onların YÖK'ü kapatma isteği kuruluşundan itibaren 39 senede üniversitelere sermayenin daha derinden nüfuz etmesini sağlamış, "amacına ulaşmış" bir kurumun kapatılması isteğidir. "Tarihsel amacını" doldurmuş bir kurumun kapatılması isteğidir.

Biz patronların siyasetinden medet umacak değiliz. Onlar YÖK kapatılınsın diyorsa bunu sermayenin önünde artık bir engel teşkil ettiği için, sermaye ile işbirliği içinde kendi kaynaklarını yaratan özerk bir üniversite istedikleri için diyor. Biz ise üniversitelerde öğrencile-

rin, işçilerin ve emekçilerin çıkarları için YÖK kapatılınsın diyoruz. Piyasalaşmış eğitime karşı, tamamen ücretsiz ve nitelikli bir eğitim için diyoruz. Bilimsel üretimin patronların kârlarını arttırmak için değil, toplumun yararına kullanılmasını sağlamak için diyoruz. Özgür Emekçiler Üniversitesini kurmak için diyoruz.

Hürriyet için mücadeleye!

Öyleyse YÖK'e karşı verdiğimiz mücadele, istibdada ve sermayeye karşı verdiğimiz mücadele ile birleşmiştir, iç içe geçmiştir. Üniversiteleri şirketleştirmeye çalışanlara, her üniversite mezunu iş bulacak diye bir şey yok diyenlere, pandemi döneminde canımızı hiçe sayıp kâr hesapları için üniversiteleri açmayı düşünenlere, sesimizi bastırana karşı birlik olmalı ve hürriyet kavgasını yükseltmeliyiz! Bize geleceksizlikten başka hiçbir şey vadedemeyen YÖK'ü de istibdadı da başımızdan ancak böyle defederiz!

Meslek, liselerinde yeni dönem: Daha fazla sömürü!

Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk, 23 Ekim'de Giresun'da bir okul ziyaretinin ardından eğitim ile ilgili önemli açıklamalarda bulundu. Türkiye'de meslek liselerindeki eğitimin sadece teori ile sınırlı kaldığını, bunun "özel sektörün ihtiyaçlarına göre" pratikle birleştirilmesi için çalıştıklarını söyleyen Selçuk, fabrikaların, otellerin içine okullar açarak eğitimdeki bu eksiğin giderilmesi gerektiğini söyledi. Bakanın, teorinin pratikle birleştirilmesi dediği çalışmaların amacı öğrencilerin eğitiminin niteliğini artırmak ya da eğitimdeki eksikleri gidermek değil, sermayenin ucuz iş gücüne ulaşımını daha da kolay bir hale getirmektir.

Bu saldırı yeni değil, yıllardır devam ediyor

Meslek liselerinin ucuz iş gücü sağlanan yerler olarak kullanılması için iktidar yıllardır çabalyor. 2016'da dönemin Milli Eğitim Bakanı İsmet Yılmaz meslek liselerini Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) ile yapılacak bir anlaşma doğrultusunda, özel sektöre devretme planını yürürlüğe koymuştu. Eski bakanın görev süresi buna yetmedi ama kendisi de patron olan bakan Ziya Selçuk'un ilk icraatları bu planı tamamlamak doğrultusunda oldu. 2018'e geldiğimizde bunun için ilk somut adımı atan MEB, TOBB ile Eğitim İş Birliği Protokolü adıyla ortak bir protokol yürüterek 81 ilde 81 meslek lisesini TOBB'a devretti. TOBB Başkanı da bu jeste karşı iş dünyasından gelen bir bakanın nasıl da ezber bozduğunu öve öve bitirememişti. Ama sermayeye yüz verirken astarını istemeden duramaz. 81 lise yetmedi, sermayenin temsilcisi olan hükümet, bütün meslek liselerinin kapılarını patronlara sonuna kadar açmak için kolları sıvadı.

Bugün, Eğitim Bakanı ve patronlar el ele verip şimdi de fabrikalara, otellere okullar açarak sömürüyü daha da ileriye taşımak ve meslek lisesi öğrencilerini tamamen kendi ihtiyaçlarına göre yetiştirmek istiyor. Öyle ki, Ziya Selçuk'un aynı açıklamada "Sanayi ve hizmet sektöründe becerilerin yenilenmesine ilişkin neye ihtiyacımız varsa bizim müfredatımız odur. Öğretim programlarımız buna uyum sağlar. Çünkü bizim mezunlarımızın sizin üretimde beklediğiniz niteliklerle yüzde yüz örtüşmesi ana hedefimiz" diyerek sermayeye seslenmesi de bunu açıkça gösteriyor.

Nitelikli, bilimsel, ücretsiz bir eğitim için mücadeleye!

Meslek liselerinin sermayenin çıkarlarına göre şekillendirilmesi, sadece bu okullara özgü değildir. İktidarın bütün eğitim politikası sermayenin çıkarları doğrultusunda inşa edilmiştir. Eğitim sistemi sermayenin değil, emekçi halkın çıkarlarına göre planlanmalıdır. İhtiyacımız olan, teori ve pratiğin iç içe geçtiği ama bunun toplumun ihtiyaçlarını karşılamak adına yapıldığı nitelikli, bilimsel ve ücretsiz bir eğitim modelidir.

Ekim devrimi, 103. yıldönümünde çıkış yolunu göstermeye devam ediyor

Ekim devriminin bu sene 103. yıldönümünü yaşıyoruz. Yalnız Rusların değil tüm bölge ve dünya halklarının önünde yeni bir perde açan bu büyük devrim, Marksist program ile Bolşevizmin bir araya gelişinin başarısının yanı sıra işçi sınıfının tarihte ilk kez kaderini kendi ellerine alarak muazzam oluşu bakımından apayrı bir yerde durmaktadır. Cihan harbinin yarattığı koşullarda dünya devriminin ilk halkası olan Ekim devrimi, ardından gelen devrimlere ve Komintern'in kuruluşuna ön ayak olmasıyla içinde bulunduğu yüzyıla karakterini vermiş, sınıfsız ve sömürsüz bir dünyaya gidilen yolu açmıştır.

Bolşevizmin öncülüğünde tarihin ilk işçi devleti kuruluyor

İşçi sınıfının, kaderini ellerine alarak yalnız Çarlık Rusyası'nı değil, kapitalizmi de ilgası hareketli bir sekiz ay neticesinde gerçekleştirdi. İşçi sınıfı, Şubat'ta Çarlığı alaşağı etmiş, ancak "ekmek ve barış" talebine onun yerine başa geçen burjuva karakterli Geçici Hükümet'ten bir yanıt bulamamıştı. Mevcut hükümeti destekleyen diğer sosyal demokrat gruplar burjuvaziye iktidarı teslim ederken; işçi sınıfı ise, Bolşeviklerin günbegün sınıfın içerisinde yürüttüğü kararlı ve tutarlı politikası sonucu Bolşevik Partisi'nin arkasına toplanıyor, fabrikalardan cephelerdeki alaylara Bolşeviklerin sloganları hızla yayılıyordu. Tarihi erken görenlerin aksine Lenin ve Trotskiy'nin etkisi ve önderliğiyle Bolşevikler, "bütün iktidar sovyetlere" diyerek işçi sınıfı ve geniş

halk kitlelerine taleplerine karşılık veren programı sunmuş, burjuvaziden kopuşu sağlamıştır. 6 Kasım'ı 7 Kasım'a bağlayan geceden başlayarak Petrograd meydanları, sokakları, garları ve saraylarını büyük bir soğukkanlılıkla zapteden işçi sınıfının gözüpekliliğinin arkasında ise yine yılları aşkın süredir sınıfın içinde yürüttüğü disiplinli faaliyetleriyle işçi sınıfına gözünü iktidara dikmeyi öğretmiş Bolşevikler vardır.

İşçi sınıfı ve tüm ezilenlerin kurtuluşu

Devrimin ertesinde yapılanlara bakıldığında işçi iktidarının yalnız mülksüzlerin değil, tüm ezilenlerin gerçek özgürleşmesinin tek yolu olduğu görülmektedir. Yalnızca burjuva kadınlara birtakım avantajlar sağlayan kapitalizmin aksine; yemekhaneler, kreşler ve çamaşırhanelerin açılmasıyla, siyasi haklarının tümüyle eşit koşullarda sağlanmasıyla kadınların kurtuluşunun ilk tohumları devrimin hemen ardından atılmıştır. Etnik ve kültürel çeşitliliği ve çelişkileriyle bilinen geniş bir coğrafyada; Lenin'in çabasıyla hiçbir

Komünist Manifesto'nun yazarı Engels 200 yaşında!

"Bugüne kadarki bütün toplumların tarihi sınıf mücadeleleri tarihidir." İnsanlığın tarihi gelişmesinin çok ileri bir aşamasında, 19. yüzyıl ortasında yazıldığında, bu cümle modern dünyanın içine bir bomba gibi düşmüştü. Hâkim sınıfların bütün ideolojik karartma çabalarının önündeki perdeyi yırtarak bütün ülkelerin işçi sınıfına bir mesaj taşıyordu: yalanlara kanmayın, sizi sınıf olarak eziyorlar, sömürüyorlar! Bu cümle bu konulara aşina insanlara hep Karl Marx'ı hatırlatır. Oysa *Manifesto*'nun kapağında bir imza daha vardır: Friedrich Engels. Bu yıl 28 Kasım günü Engels'in doğumunun 200. yıldönümü. İyi ki doğdu Engels!

Engels, hep Marx'ın "ikinci kemanı" gibi görülmüştür. Oysa Marksizmin, yani işçi sınıfının bilimsel dünya görüşünün gelişmesinde devasa bir rolü vardır. Başlangıçta Marx ile Engels kurucu metinleri birlikte kaleme almıştır. Sonra 1848 Alman devriminde birlikte mücadele etmişlerdir. Bu devrimin derslerini çıkararak *Almanya'da Devrim*

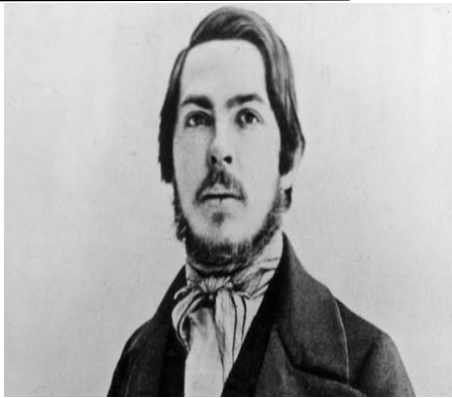
ve Karşı Devrim çalışması Marx'ın imzasıyla yayınlanmıştır, ama aslında Engels'in kaleminden çıkmıştır. Engels'in imzasıyla yayınlanan *Anti-Dühring* olarak ün kazanmış ansiklopedik çalışmanın siyasal iktisat bölümleri de Marx'ındır. Marx'ın başarısı *Kapital*'in sadece ilk cildi Marx hayattayken yayınlanmıştır. İkinci ve üçüncü ciltleri Marx'ın elyazmalarından Engels yayına hazırlamış, bu dev yapıt üzerinde izini bırakmıştır. Marx her çalışmasını, her düşüncesini günbegün Engels'le paylaşmıştır. Yani Marx'ın nerede bittiği, Engels'in nerede başladığı belli değildir. O yüzden Marx ile Engels'i ayrı düşünmek mümkün değildir.

Marx gibi Engels'in de esas hedefi hep işçi sınıfının mücadelesine destek olmak ve onun devrimini zafere ulaştırmasıdır. 1844'te 24 yaşındayken yazdığı *İngiltere'de İşçi Sınıfının Durumu* klasik kitabından ölene kadar, işçi sınıfını düzene yamamaya çalışanlara karşı verdiği mücadeleyle işçi sınıfının ön-

ulusun ismini taşımayan, içerisinde bir hâkim ulusu bulunmayan Sovyetler Birliği kurulmuştur. Evsizliğin ve işsizliğin ortadan kaldırıldığı, parasız eğitimin ve sağlığın yaygın bir biçimde kurulduğu ilk devlet yine Sovyetler'dir. Kültür, sanat, bilim ve hatta şehir planlamasında hızla yol alınmıştır. Sovyetlerin varlığı dahi kapitalist ülkeleri uzun yıllar boyu "sosyal devlet"leşmek zorunda bırakmıştır. Tüm bu kazanımların bürokrasi eliyle adım adım lağvedilişi ise bürokrasinin Ekim devrimi ve dünya devrimine ihaneti gibi birbiriyile bağlantılı olarak ayrıca ele alınması gereken bir konudur. Geçen yüz yılda işçi iktidarının yaptıklarının yarısına yaklaşmamıştır. Ekim devriminin mirası ve dersleri, günümüzde hâkim olan "komünizmin başarısızlığı" propagandasına rağmen önümüzde durmaya devam etmektedir.

Geçmiş değil gelecek

Ekim devrimi, tarihte eşsiz bir yere sahip olmasının yanı sıra günümüz itibarıyla belki de hiç olmadığı kadar günceldir. İçine doğduğumuz düzen artık dünyanın hiçbir yerinde kısa vadede bir istikrarı dahi sağlayamazken, tüm dünya halkları ardı sıra insanca bir yaşam uğruna meydanları, sokakları doldurmaktadır. Ekim devrimi ve Bolşevizmin mirası, tarihe çullanmış kapitalizmi yıkıp atmak için yanı başımızda duran kılavuzumuz olmaya bugün de devam ediyor.

deri olmuştur Marx ile birlikte. Birinci Enternasyonal olarak bilinen Uluslararası İşçi Birliği'nde ise Avrupa'nın güneyi onun sorumluluğunda olmuştur.

Yani Engels, hayatı boyunca işçi sınıfı için mücadele etmiştir. 28 yaşındayken imzasını attığı *Manifesto*'nun sonunda yer alan ve hâlâ dünyanın dört bir köşesinde yankılanan çağrıya 75 yaşında ölene kadar sadık kalmıştır: "Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!"

Sungur Savran

ABD seçimleri sonrası... tufan!

3 Kasım geldi. Amerika başkan seçimine gidiyor. Amerikan başkanının kim olduğu her zaman önem taşıdı. Ama Trump'ın tarihi önem taşıyan yön değişikliği, bu seçimleri gerçekten de her zamankinden daha önemli kılıyor.

Olasılıkları hızla gözden geçirelim. Şaşırtıcı görünecek ama seçim sonucu bakımından iki değil üç olasılık var. Seçimi (yüksek olasılıkla) Biden'ın ya da (daha düşük olasılıkla) Trump'ın kazanmasının dışında, olağan olmayan üçüncü sonuç, seçimin "mahkemede ya da karakolda bitmesi" olasılığı. Şayet Biden seçimi çok düşük bir farkla kazanırsa, Trump ciddi şekilde olay çıkarabilir. Aylardır "posta yoluyla oy kullanma seçim hilesine yol açacak" deyip duruyor. Fark çok düşük olursa mutlaka "işte oldu" diyecek.

Peki, bir belirsizlik doğarsa karar nasıl verilir? Anayasa Mahkemesi karar verir. Burada durum tamamen Trump'ın lehine: Mahkemeye dört yıl içinde üç aday göndermeyi başardı. En son, seçime bir hafta kala son derecede tutucu bir kadın aday onaylandı. Şayet başkanlık seçimine ilişkin karar Yüce Mahkemeye giderse beklenen, 6'ya 3 Trump lehine karar çıkması. Bu "seçimin mahkemede bitmesi" dediğimiz şey.

Bunun da ötesinde Trump çamura yattığında taraftarları belirli eyaletlerde sokağa çıkabilir. Hem de öyle "barışçı gösteri" adı altında falan değil, silahlı! ABD'de silah taşıma bir anayasal hak. Beyaz üstünlükçü, ırkçı, gerici, faşizan gruplar son dönemde çeşitli kentlerde böyle gösteriler yaptı, insan öldürdü. Michigan eyaletinde seçimden sadece bir ay önce eyaletin kadın valisini kaçırmayı planlayan silahlı bir çete ele geçirildi. "Seçimin karakolda bitmesi" de işte bu demek. Yüce Mahkeme seçimi Trump'a vermedikçe sokak çatışmalarının sonucu Trump lehine değiştirmesi bugünkü güçler dengesi ile mümkün değildir. Böyle bir gerilim olsa olsa ekonominin durumu dolayısıyla zaten durumu kuşku olan borsada bir çöküşe yol açabilir. Ama her halükârda bunlar seçim sonrası Amerika'yı hazırlamak bakımından çok önemli bir iz bırakacaktır.

2016'da Trump seçileli beri anlatıyoruz. Trump, bir birey değildir. Amerikan burjuvazisinin bağrında Üçüncü Büyük Depresyon'un kapitalistler için yarattığı çaresizlik karşısında gelişmekte olan yeni bir yönelişin saldırgan bir temsilcisidir. Korumacı ve ırkçı politikası, faşizmin tarihi programının faşist bir partiye ve sokak güçlerine sahip olmayan bir lider tarafından savunulmasıdır. Bunun için de biz bunu faşizm olarak değil ön-faşizm olarak niteliyoruz.

Böyle bir eğilimin kolay kolay ortadan kalkacağını beklemek hiç doğru olmaz. Amerikan burjuvazisinin bağrında bir eğilim olarak ön-faşizm, bizce Trump golf oynamaya dönse de, kısa süre sonra ölse de varlığını sürdürecektir.

Amerikan solu iki konuda bütünüyle sınıfta kalmıştır. İlk konu, beyaz üstünlükçü, ırkçı, Amerikan tipi faşizmin sokak örgütlenmelerine karşı bir hareketlenme yaratılması için hiçbir ciddi adım atılmamış olmasıdır. Bu ilk noktaya faşizme karşı hazırlıksızlık dersek ikincisine de sınıf körlüğü diyebiliriz. İşçi sınıfının çoğunluğu yüzünü 2016'dan sonra 2020'de de Trump'a dönmüş durumda. Amerikan sosyalist solu hâlâ bu korkunç sorun karşısında bir stratejik yöneliş değişikliği gerektiğini anlayamamış durumda. Daha doğrusu anlamak işine gelmiyor.

Kimseye Biden kazandı diye sevinmesini tavsiye etmeyiz. Dünya ekonomisi Üçüncü Büyük Depresyon ile pandeminin ortak etkisi altında vahim bir döneme girmiş bulunuyor. Bu ekonomik durumda sınıf mücadelesinin yükselmesi neredeyse kaçınılmaz. Şayet sınıf örgütlenmeleri güçlü olmazsa Amerika, işçi sınıfının kendiliğinden eylemlerine karşı güçlü bir faşist tepkiye bile teslim olabilir. Bugün kilit görev, yüzünü işçi sınıfına dönmek, burjuvazinin bütün kanatlarından bağımsız bir işçi partisi kurmak, faşist çetelere karşı örgütlenmektir.

Örgütlenen işçiler yol gösteriyorlar: Haklarını almak için, hayatta kalmak için, geleceğini kurtarmak için **ÖRGÜTLEN!**

Bir yandan ekonominin, öte yandan salgının kontrolden çıktığı bir dönemden geçiyoruz. Hükümet, patronlarla iş birliği içerisinde ekonomik krizin de salgının da faturasını işçi, emekçi çoğunluğa kesmeye çalışıyor. Koronavirüs de her geçen gün bir işçi hastalığına dönüşüyor. Böyle bir dönemde işçiler örgütsüz olmanın bedelini açlıkla, sefaletle, hastalanmakla ve ölümlerle ödüyorlar. Pandemi sürecinde burjuvazinin ve onların siyasi temsilcilerinin yaptıkları “evde kal” çağrılarına karşı evde kalamayan emekçi milyonların partisi olan Devrimci İşçi Partisi emekçilerin bu bedeli ödememesinin tek yolunun örgütlü olmaktan geçtiğini vurgulayarak “haklarını almak, hayatta kalmak, geleceğini kurtarmak için örgütlen!” şiarını yükseltiyor. Bu bağlamda son dönemde özellikle sanayi merkezleri olan Kocaeli iline bağlı Gebze ve Dilovası’ndaki fabrikalarda tüm bedelleri göze alarak örgütlü ve onurlu bir mücadele yoluna giren metal işçileri öne çıkıyor. Devrimci İşçi Partisi ve Metal İşçisinin Sesi de bu mücadelelerde işçilerle omuz omuza mücadele ediyor.

Systemair HSK işçileri ekmek ve hürriyet için direniyorlar

Kocaeli Dilovası’nda bulunan Systemair HSK fabrikasında Birleşik Metal-İş Gebze (1 No.lu) şubesinde örgütlenen işçiler patronun ücretsiz izin ve işten çıkarma saldırılarına karşı 19 Ekim’den beri direnişler. 46 işçinin ücretsiz izne çıkarıldığı 2 işçinin ise sendikal eylemlere destek verdiği için işten atıldığı fabrikada tüm baskılara rağmen işçiler yılmadı. İsveç sermayeli şirket Türkiye’ye gelme nedeni olan ucuz emek sömürsünden işçiler ise sendikal örgütlenme hakkından, ekmek ve hürriyet mücadelesinden vazgeçmiyor. Ancak bu kararlılık sürdükçe, içerideki işçiler atılan işçilerle dayanışma ve birliği sürdürdükçe diz çöken tabii ki sermaye olacak. İşçilerin birliği sermayeyi yenecek.

FZK işçileri alınteri gaspına karşı örgütlendiler, direnişe geçtiler

Salgın sürecinde işten atmak yasak olmasına rağmen 60’tan fazla işçi Gebze’de bulunan FZK Mühendislik’te tazminatlarını alamadan işten atıldı. Paravan şirket aracılığıyla patron, işçileri kadrodan çıkartıp farklı bir şirkette göstererek işçilerin haklarını gasp etti. Bu baskılara karşı Hak-İş’e bağlı Çelik-İş sendikasında örgütlenen işçiler fabrika önünde direnişe geçti. İçeride ve dışarıda işçileri türlü türlü baskılara maruz bırakan patrona karşı mücadelelerini sürdüren FZK işçileri bu sömürü düzeninde haklarını almak, hayatta kalmak ve geleceklerini kurtarmak için tek yolun örgütlü mücadele olduğunu biliyorlar.

Omco Kalıp işçisi pandemide örgütlenmenin yolunu açtı

Omco Kalıp işçileri, pandeminin ilk dönemlerinde Çalışma Bakanlığının çalışmaları askıya aldığı ve bu yüzden yetki tespitlerinin gelmediği, toplu sözleşme süreçlerindeki grev hakkının fiilen ortadan kalktığı bir dönemde Birleşik Metal-İş Gebze (1 No.lu) şubesinde örgütlendiler. Henüz bakanlıktan yetki tespiti gelmeden temsilcilerini seçtiler ve patronu toplu sözleşme masasına oturtular. Omco işçilerinin bu kararlı mücadelesi, işçiler birlik olduğunda pandemi sürecinde de sendika hakkını söke söke alabileceğini gösterdi ve diğer fabrikalardaki örgütlenmelerin de yolunu açan bir girizgâh oldu.

Özer Elektrik işçileri direne direne kazanacak!

Dilovası İMES’te bulunan Özer Elektrik fabrikası işçileri örgütsüzlüğün ve ağır sömürü koşullarının hüküm sürdüğü bu bölgede Birleşik Metal-İş Gebze (2 No.lu) şubesinde örgütlenerek mücadele ateşini yaktılar. 27 Temmuz günü fabrikaya sendikal yetki belgesi ulaşır ulaşmaz patronun 10 işçiyi işten atması ise o günden bu yana kararlılıkla süren bir direnişin başlamasına vesile oldu. Direniş süresinde Özer Elektrik işçilerinin karşısına patronun çıkardığı tetikçi elemanlar püskürtüldü, jandarma askerleri geri çekilmek zorunda kaldı. İşçiler tüm baskılara göğüs gerdi ve bunları aştı. Şimdi haklarını almak için girdikleri uzun ve zorlu mücadelede en büyük güçleri ise her zaman olduğu gibi örgütlülük ve sınıf dayanışması olacak.

Chen Solar işçileri örgütlendiler, ücretsiz izin saldırısını iş bırakarak püskürtüp sendikal haklarını kazandılar

Tuzla İstanbul Deri Organize Sanayi Bölgesi’nde bulunan Chen Solar işçileri Birleşik Metal-İş Gebze 1 No.lu şubesinde örgütlendiler. Fabrikada kendisinin haberi olmadan kuş uçmayacağını zanneden patron işçilerin sendikal örgütlenmelerini ancak yetki tespiti belgesi eline ulaşınca öğrendi. Patronun işçileri yıldırma ve sendikadan istifaları zorlamak için ücretsiz izin dayatmasına karşı işçiler patronu uyarmak için kısa süreli olarak ama vardiyadaki tüm işçilerin katılımı

ile iş durdurdular. Chen Solar işçilerinin birlik olması ve adeta “hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için” diyerek ücretsiz izne çıkarılan arkadaşlarına bir bütün olarak sahip çıkmaları sonucunda, patron sendikanın yetki tespitine itiraz etmeye cesaret edemedi ve ücretsiz izindeki işçilere işbaşı yaptırmak zorunda kaldı. Hakları için, yaşamları için, gelecekleri için örgütlenen Chen Solar işçilerinin mücadelesi birlik olan işçilerin önünde hiçbir dayatmanın, hiçbir yasanın duramayacağını bir kez daha gösteriyor.

CT Otomotiv işçileri yılmadan mücadele ettiler ve sonunda fabrikaya sendikayı soktular

Chinatool (CT) Otomotiv fabrikası işçileri ilk olarak 2016 yılında Petrol-İş sendikasında örgütlenmeye başlamış ve ancak patronun işkolu değişikliği ile bu örgütlenme süreci akamete uğramıştı. Onlar yılmadı ve metal işkoluna geçen fabrikalarını Birleşik Metal-İş Gebze 1 No.lu şubede örgütlediler. CT Otomotiv patronu toplu sözleşme sürecini geciktirmek ve işçileri

yıldırma için yetki itirazında bulundu. İşçiler ise bu saldırılara karşı sendikalarına sahip çıkarak, birliklerini bozmadan hareket etmeye devam ediyorlar. İlk aşamada patronu uyarmak için mesaiye kalmama eylemine başlayan işçiler önümüzdeki dönemde üretimden gelen güçlerini artan bir şekilde kullanmaya devam edecekler.